மாணவர்களுக்கான இனிய கதைகள்

எஸ். சௌந்தர்ராஜன்

சாரு பிரிண்ட்ஸ்
சிவகாசி.

பொருளடக்கம்

எண்		பக்கம்
1.	பெரியோர் வாழ்வினிலே	4
2.	ஈசாப் சுமந்த முட்டை	15
3.	சிங்கக்குட்டி தேசிங்கு	19
4.	பசியறியாத அரசிளங்குமரன்	29
5.	உலக்கைப் பூசை	39
6.	பரமார்த்த குருவும் அவருடைய வியப்புமிக்க சீடர்களும்	44
7.	அரசரின் மாயச் சட்டை	53
8.	கொடுத்து வைத்தது கிடைக்கும்	66
9.	வீர வாக்குறுதி	71
10.	நாடு காத்த ஹாலந்து வீரச் சிறுவன்	90

RangaRakes

tamilnavarasam.com

பெரியோர் வாழ்வினிலே

முதலில் நம் தேசத்தந்தை காந்தி அவர்கள் இளமையில் அனுபவித்த சில சோதனைகளும், அவற்றின் காரணமாக அவர் ஏற்றுக்கொண்டு தம் வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடித்த ஒழுக்கவியலைக் காண்போம்.

காந்திமகானுக்கு, மகாத்மா என்று பாரத மக்களால் இடப்பட்ட பெயராகும். அவரே ஒருமுறை, " ஐயோ, என்னை மகாத்மா என்று பெயரிட்டு அழைக்கின்றார்கள். ஆனால் நான் எத்தகைய பாபாத்மா என்பது பொதுமக்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை, " என்று கூறினார்.

காந்திமகான் போர்பந்தர் என்னுமிடத்தில் 1869 ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர்த் திங்கள் இரண்டாம் நாள் (2-10-1869) பிறந்தார். அவரை வெறியன் கோட்சே என்பவன் 30-1-1948-ல் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டான். அப்பொழுது கூட அவர் நாவினின்று "ராம், ராம்" என்ற சொற்கள் வந்தவண்ணம் இருந்தன. மற்றும், தம்மைச் சுட்டவனை ஒன்றும் செய்யவேண்டாம் என்று மனிதாபிமானம் மிக்கு அவர் அங்குள்ளவர்களையும், காவல் அதிகாரிகளையும் கேட்டுக்கொண்டு, அதே மண்ணில் வீழ்ந்து ஆவி துறந்தார். உலகமே ஆறாத்துயரில் ஆழ்ந்தது.

காந்தி மகானின் மனைவியின் பெயர் கஸ்தூரிபாய். அந்த அம்மாள் 1869 ஆம் ஆண்டுப் பிறந்தார். இறந்தது 22-2-1944. காந்தியார் அன்னை கஸ்தூரிபாய் அவர்களைத் திருமணம் செய்துகொண்ட ஆண்டு 1883 அப்பொழுது இருவருக்கும் 14 ஆண்டுகளே ஆகியிருந்தன.

RangaRakes

மகாத்மாகாந்தி சபர்மதி ஆசிரமம் ஒன்று ஏற்படுத்தி, அதில் தம் குடும்பத்துடன் தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் அவர் அங்கிருந்த கைகழுவும் பீங்கான் பாத்திரத்தில் (Wash Basin) எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தார்.

அங்குவந்த ஒருசிறுமி காந்தியாரைப் பார்த்து, " தாத்தா, என்ன தேடுகிறீர்கள் நீண்ட பொழுது தேடிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே!" என்று கேட்டாள். அதற்குக் காந்தியார், "ஒன்றுமில்லையம்மா," என்று மழுப்பினவாறு பதில் கூறினார். அந்தச் சிறுமி விடவில்லை "சொல்லுங்கள், நான் தேடித் தருகிறேன்," என்றாள்.

காந்தியார், "என்முன் பல் செட்டைத் தேடுகிறேன்," என்றார்.

சிறுமி: "பல்செட் என்றால் பொய்ப்பல்லா, தாத்தா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆம், அம்மா குழந்தாய்" என்று பதில் இழுத்தார். உடன் அச்சிறுமி கீழே குனிந்து பார்த்த போது, அந்தமுன் பல்செட்டை, தரைமீது கிடந்ததைக் கண்டாள். உடன் அப்பல் செட்டை எடுத்து, காந்தியாரிடம் "இதைத்தானே, தேடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்," என்று கூறினாள்.

''ஆம், அம்மா குழந்தாய், இதைத் தான் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். கிடைத்து விட்டது மகிழ்ச்சி உனக்கு நன்றி" என்று அச்சிறுமிக்கு வாழ்த்துக்கூறி, அவளது உச்சியில் முத்தமிட்டார்.

உடன் அந்தச் சிறுமி, "தாத்தா, உங்களை நான் ஒன்று கேட்கட்டுமா?" என்றாள்.

"கேள் அம்மா, குழந்தாய்?தாராளமாய்க்கேள்," என்றார் காந்தியார்.

tamilnavarasam.com

உடன் அந்தச் சிறுமி, "தாத்தா, நீங்கள் பொய் பேசக்கூடாது என்று அடிக்கடி சொல்வீர்களே கவனம் இருக்கிறதா?" என்று கூறினாள்.

"ஆம் குழந்தாய், பொய்யே பேசக்கூடாது. ஒருபொய் பேசினால் அதை மறைக்க மேலும்ஆயிரம் பொய்கூட சொல்லவேண்டி நேரிடும்." என்றார் காந்தியார்.

"தாத்தா, பொய்யே பேசக்கூடாது என்று கூறும் தாங்கள் இந்தப் பொய்ப்பல்லை ஏன் கட்டிக் கொண்டு, தேடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள் அச்சிறுமி.

"நீ சொல்வது உண்மையம்மா, குழந்தாய். பொய்யே கூடாது என்று கூறும் நான் இந்தப் பொய்ப்பல்லுக்கு ஆசைப்பட்டேன். என்ன அறியாமை! அம்மா, குழந்தாய், நீதான் இந்த விஷயத்தில் எனக்குக் குரு," என்று அச்சிறுமியைத் தட்டிக்கெடுத்தார்.

உடன் அந்த முன் பல்செட்டைக் கையில் எடுத்து, "அந்தச் சிறுமி எவ்வளவு அழகாக எனக்குப் பொய்சொல்லாத் தத்துவத்தை போதித்துவிட்டாள். இந்த முன் பல்செட் என்னிடம் இருக்கக்கூடாது," என்றுகூறி, அதை தன் முழுவலிமை கொண்டு அப்பால் வீசி எறிந்துவிட்டார்.

அப்பொழுது அந்தச் சிறுமி, "இப்பொழுது தான் நீங்கள் பொக்கைவாய்த் தாத்தாவாக விளங்குகிறீர்கள்.'' "என்னிடம் இருந்த அந்தச் சிறு பொய்யும் என்னைவிட்டகன்று விட்டது. இனி எக்காரணத்தைக் கொண்டும் பொய் பேசவே மாட்டேன். பொய்ம்மை வாய்ந்த பொருள்களைப் பயன்படுத்தமாட்டேன். அம்மா, குழந்தாய், இது உன்மீது சத்தியம், உன்மீது சத்தியம்,' என்று கூறி அன்றையிலிருந்து தூயமனத்துடன் விளங்கலானார்.

RangaRakes

மகாத்மா காந்தி சிறுவயதாக இருக்கும்பொழுது அவர் ஊரில் அரிச்சந்திரா நாடகம் நடக்கும். அந்நாடகத்தின் கருப்பொருள் பொய்சொல்லக்கூடாது என்பதே. மக்களுக்கு நல்ல பழக்கவழக்கங்களை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு அக்காலத்தில் நாடகம் பலநடத்தி வந்தனர். காந்தியாரும் அந்நாடகத்தை அடிக்கடி பார்த்து, பொய்சொல்லக்கூடாது என்றும், அதனால் பல தீமைகள் நேரிடும் என்றும் அறிந்து கொண்டார். அப்படிச் சில காலம் சென்றது. அவர் பத்து வயதைக் கடந்தார். அப்பொழுது அவருக்கு ஏதோ ஒன்று மனத்தில் தோன்றியது. "பொய் சொல்லக்கூடாது என்பது நல்ல பழக்கமே. அதனால் பலதீமைகள் ஏற்படுகின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் தீமை எவருக்கும் ஏற்படாதவாறு பொய் கூறலாம் அல்லவா?" என்று அவர் உள்மனம் எண்ணிற்று. ஆனால் அவ்வாறு அவர் செய்யத் தயங்கினார்.

"பொய் சொல்லக் கூடாது என்ற உண்மையை இந்த அரிச்சந்திரா நாடகம் பலமுறை பார்த்தும், அதை ஏற்றுக் கொள்ளாது, வேறு விபரீதமான கற்பனையைக் கருதலாமா? கூடாது, கூடாது, என்ற அவர் உறுதிபூண்டார்.'

ஒரு நாள் அவரும் அவருடைய நண்பர்கள் சிலரும் அடுத்த ஊருக்குப் பயணம் ஏற்று, பொழுதை இன்பமாகக் கழித்துத் திரும்பலாம் என்று எண்ணி, அடுத்த ஊருக்குப் புறப்பட்டனர்.

ஊரையெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்து எல்லாரும் பெருத்த ஆரவாரம் செய்து கொண்டு ஓர் இடத்தில் – பெரிய மரநிழலில் – தங்கினர். அப்பொழுது அவர்களுக்குப் பசி எடுக்கத் தொடங்கிற்று. அவர்கள் யாவரும் அவ்வூரிலிருந்த மிலிடரி உணவகத்துள் நுழைந்தனர்.

tamilnavarasam.com

ஆனால் காந்தியார் அவர்களுடன் வர மறுத்து வெளியே நின்றிருந்தார். அந்நண்பர்களுடன் ஒருவர் காந்தியாரிடம் சென்று, "காந்தி, உன் உடம்பினைப்பார். எவ்வளவு நோஞ்சானாக இருக்கிறாய்? எங்கள் உடம்புகளைப்பார். எப்படி இருக்கிறோம் என்று, ஆக நீயும் எங்களுடன் வந்து புலால் உணவைச் சுவைத்துப்பார். உன் உடல் எத்தனை வலிமை பெறுகிறது என்று காண்பாய்" என்று கூறினான்.

"ஐயகோ, ஒரு விலங்கின் உயிரைப் போக்கி, அதன் ஊனை உண்ணுதல் எத்துணை கொடியது? என் வீட்டில் இந்தப்பழக்கம் அறவே கிடையாது. எனக்கு இது சரியெனப்படவில்லை," என்று கூறினார்.

மேலும் மற்ற நண்பர்களும் அவரிடம் வந்து, ஊன் உண்ணுமாறு வற்புறுத்தினர். "அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்" என்பது பழமொழி அல்லவா? சிறிது யோசனை செய்துவிட்டு "சரி, இன்று வருகிறேன். அடுத்த முறையிலிருந்து வரமாட்டேன்," என்று கூறினார்.

"சரி, இப்பொழுது எங்களுடன் சாப்பிடு. அடுத்த முறை பார்த்துக் கொள்ளலாம் நீயே வலிய வருவாய்," என்று கேலி செய்தனர்.

"நீங்கள் யாவரும் வற்புறுத்துவதனால், உங்களுடன் சேர்ந்து உட்கார்ந்து உண்கிறேன்," என்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்து உண்டார். இருப்பினும் குமட்டல் எடுத்து சமாளித்துக் கொண்டார்.

எல்லோரும் உண்டதும், உணவு விடுதிக்காரனுக்குப் பணம் கொடுத்துவிட்டு, அன்று மாலையில் யாவரும் தம் ஊர் திரும்பி, தத்தம் இல்லம் வந்து சேர்ந்தனர்.

RangaRakes

காந்தியாரும் தம் வீடு வந்து சேர்ந்தார். அவருடைய தாய், மகன் களைத்துப் போய் வந்திருப்பானே என்று எண்ணி, "மகனே, காந்தி, வா சாப்பிடலாம்," என்று அன்புடன் அழைத்தார்.

ஆனால் காந்தியார், "அம்மா, எனக்கு இப்பொழுது பசியில்லை" என்று கூறினார்.

"ஏன் பசியில்லை; அன்றாடம் இரவில் சாப்பிடுவாயே, இரவில் சாப்பாடு சாப்பிட்டால்தான் உடல் உறுதிபெறும்," என்று கூறினார்.

"வேண்டாம் அம்மா!" என்று மீண்டும் மறுத்தார் காந்தியார். "ஏன் இவன் உணவு வேண்டாம் என்கின்றான்" ஒருகால் அந்த ஊரிலே சாப்பிட்டுவிட்டானோ, அல்லது அவனுடைய நண்பர்கள் ஏதாவது உணவு கொண்டு போயிருப்பார்களே, அதைச் சிறிது சாப்பிட்டானோ, என்ன என்று தெரியவில்லையே. அவன் சாப்பாடு வேண்டாம் என்று இது காறும் சொல்லவில்லையே சரி, அவனையே கேட்டுப்பார்ப்போம்," என்று எண்ணினார் அத்தாயார்.

"மகனே, காந்தி, நீ இப்பொழுது உணவு வேண்டாம் என்று சொல்லக் காரணம்தான் யாது? அந்த ஊரில் ஏதாகிலும் சாப்பிட்டாயா? " என்று கேட்டார்.

சொல்லலாமா, வேண்டாமா என்று மனப்போராட்டம் அடைந்தார். "ஒருவேளை தம் நண்பர்கள் நாளை வந்து, தான் புலால் உண்டதைச் சொல்லிவிட்டால், இனிமேல் என்னை என் தாய் எப்படி நம்புவாள்?" என்று தனக்குள் தானே சமாதானம் செய்து கொண்டு, "ஆம், அம்மா, அந்த ஊரில் உள்ள உணவு விடுதியில் உணவு உண்டேன்," என்றார் காந்தியார்.

tamilnavarasam.com

"ஆம் அந்த ஊரில் சைவவிடுதி ஏதும் இல்லையே; மிலிடரி விடுதிதானே உள்ளது. அதில் சாப்பிட்டாயா?" என்று கேட்டார் தாயார்.

"ஆம், அம்மா, அங்குதான் உண்டேன். என் நண்பர்கள் வற்புறுத்தலினால் அந்த விடுதியில் யாவரும் உணவு உண்டோம்" என்றார் காந்தியார்.

"அப்பொழுது நீ புலால் உணவு உன் நண்பர்கள் போல், சாப்பிட்டாயா?" சொல்லப்பா, மறைக்காமல் சொல், என்று சொன்னார் தாயார்.

"அம்மா, என்னை மன்னித்து விடு அம்மா; நம் வீட்டில் இல்லாத பழக்கத்தை அங்குச் சென்று உண்டேன். அம்மா, இனி, எப்பொழுதும் அப்படிச் செய்யமாட்டேன். இது சத்தியம் அம்மா. இதுதான் இறுதிமுறை. இனி அந்தப் பக்கமே போகமாட்டேன். என்னை நம்பு, அம்மா" என்று கூறி தாயாரின் பாதங்களில் விழுந்து மன்னிப்புக் கோரினார்.

"சரி, எழுந்திரு, இனி அந்தப் புலால் உணவை உண்ணக் கூடாது," என்று கட்டளையிட்டார் தாயார்.

"உன் மீது சத்தியம். இனி அதை மனதால் கூட நினைக்கமாட்டேன், அம்மா," என்று பதில் இறுத்தார்.

காந்தியார் பாரிஸ்டர் பயிற்சிபெறவும், அங்குப்பரிட்சை எழுதவும் இலண்டன் செல்ல நேர்ந்தது. அப்பொழுது காந்தியாரின் தாயார், "மகனே, நீ அயல்நாடு செல்கிறாய். அங்குள்ள மக்களின் பண்பாடும், நம் நாட்டுப்பண்பாடும் மாறானவை. ஆகவே, அயல்நாட்டு நாகரிகத்தில் மோகம் கொண்டு உன் அறிவை இழக்காதே," என்றார்.

"ஆம் அம்மா, நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று வினவினார் காந்தியார்.

"மகனே, அயல்நாடு குளிர்தேசம் அங்கு மக்கள் பிராந்தி முதலிய பொருள்களை, உடலைச் சூடேற்றக் குடிப்பார்கள். அந்த மதுப்பழக்கம் உன்னிடம் தொற்றிக் கொள்ளாமல், பாதுகாப்பாக இரு," என்றார்.

"சரி அம்மா, அடுத்தது என்ன, சொல்லம்மா?'

"அயல்நாடுகளில் ஆண்கள், பெண்கள் வேற்றுமையில்லாமல் பழகுவார்கள். அதனால் பல கேடுகள் விளைவதுண்டு. ஆகவே, அயல் மாதர்களை, உன் சகோதரிபோல் நினைத்துப் பழக வேண்டும்," என்று கூறினார்.

"அப்படியே செய்கிறேன் அம்மா. மேலும் ஏதாகிலும் உண்டா?" என்று காந்தியார் கேட்டார்.

"ஆம் ஒன்று உண்டு. அந்நாடுகளில் உணவில் வேறுபாடுகள் உண்டு. எல்லாரும் முட்டையும், புலாலும் தம் உணவில் கலந்து உண்பர். அந்த நாட்டு நாகரிகம். அவர்கள் அது இன்றியமையாதது என்று கூடக் கூறுவர். ஆக, நீ முட்டை, புலால் முதலியவற்றை அறவே ஒதுக்க வேண்டும் மறந்தேனும் அதை உண்ண விரும்பாதே" என்றார்.

"அப்படியே செய்கிறேன் அம்மா!" என்றார் காந்தியார்.

"நீ அப்படியே செய்கிறேன் என்பது சாதாரண சொற்கள். அவற்றை மனத்தாலும் நினைப்பதில்லை என்று என்கைமீது சத்தியம் இட்டுக் கொடு. சத்தியத்துக்கு நீ கட்டுப்படுவாய் என்பது எனக்கு உன் மீது முழு நம்பிக்கை உண்டு," என்று கூறினார் தாயார்.

RangaRakes tamilnavarasam.com

"இதோ, கையை நீட்டு அம்மா, நான் இனிமேல் எங்குச் சென்றாலும், மது, மாமிசம், புலால் ஆகியவற்றை மனத்தாலும் தீண்டேன். இது சத்தியம், சத்தியம்.'

"மற்றும், பொய்சொல்லமாட்டேன் என்று ஏற்கனவே சத்தியம் செய்து கொடுத்துள்ளாய். கவனம் உள்ளதா?'

"ஆம் அம்மா, இந்தத் தங்களுடைய நான்கு கட்டளைகளையும் ஒழுக்கக் கட்டளையாக மேற்கொண்டு ஒழுக்கத்தில் நிற்பேன். இது சத்தியம், சத்தியம்" என்று தாயாரிடம் இறுதியாகக் கூறி மேலை நாடு செல்ல விடை பெற்றுக்கொண்டு, கிளம்பினார் காந்தியார்.

மனுதருள் மாணிக்கம் என்று வழங்கப்பட்ட பண்டித ஜவகர்லால் நேருவின் வாழ்க்கையிலிருந்து ஒரு நிகழ்ச்சியைக் காண்போம். அவர் பாரத நாட்டின் முடிசூடா மன்னராக விளங்கினார். அவர் 14-11-1889 -ல் பிறந்தார். தந்தையார் மோதிலால் நேரு; தாய் சுவரூபராணியார். பாரதப் பிரதமராக 1947 முதல் அவர் இறுதிக்காலம் 27-5-1964 வரை. 17 ஆண்டுகள் தொடந்து பணியாற்றிப் பாரதநாட்டை உலகெங்கும் புகழ்ந்து பேசுமாறு செய்தார். அவர் வாழ்ந்தது 75 ஆண்டுகள் ஆகும். ஜவகர் என்றால் மாணிக்கம் என்று பொருள். அவரது பிறந்தநாளாகிய நவம்பர் 14 ஆம் நாள், குழந்தைகள் தினமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

சிறுவனாக இருக்கும்பொழுது, ஜவகர் தம் தந்தையார் மேஜைமீது வைத்திருந்த பேனாவை எடுத்துவைத்துக் கொண்டு, எழுதத் தொடங்கினார். சிறிது நேரம் பொறுத்து, அவருடைய தந்தையார் தம் மேஜையருகில் வந்து, தாம் வைத்திருந்த பேனாவைத் தேடினார். சில இடங்களில் தேடியும் பார்த்தார்.

RangaRakes

கிடைக்கவில்லை. "இதை எவர் எடுத்திருக்கக்கூடும்?" என்று யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

"ஒரு கால் தம் மகனார் ஜவகர்லால் எடுத்திருப்பாரோ?" என்று ஐயப்பட்டு, அவருடைய சட்டைப்பையைச் சோதனையிட்டார். அதில் அவர் பேனா பளபள என்று மின்னிய வண்ணம் இருந்தது. இருப்பினும் அதை அவர் சட்டைப் பையினின்றும் எடுக்கவில்லை.

ஜவகர் வெளியிலிருந்து வந்தவுடன், தம் பேனா தொலைந்து போய்விட்டது. யார் எடுத்தார்களோ, தெரியிவில்லையே? என்று ஒன்றும் தெரியாதவர் போல் கேட்டார். அப்பொழுதுதான் ஜவகருக்கும் தம் தந்தையார் பேனாவை எடுத்து தம் சட்டைப்பையில் வைத்தது நினைவு வந்தது.

"தந்தையே, நான்தான் எடுத்தேன். அதை உடன் மேசைமீதே வைத்திருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யவில்லை. சட்டைப் பையிலேயே வைத்துக் கொண்டுவிட்டேன்," என்றார்.

"ஒருவர் பொருளை அவரைக் கேட்காமல் எடுப்பது தவறு அல்லவா? அதுவும் திருட்டுக் குற்றத்தைச் சார்ந்ததுதானே? உன்னைப் பேனா திருடன் என்று வழங்கலாமா? என்று செல்லமாகக் கேட்டார்."

உடன் ஜவகர், "தந்தையே நான் செய்தது குற்றமே. உங்களைக் கேட்டுஎடுத்திருக்க வேண்டும். கேட்டால் நீங்கள் தரமாட்டேன் என்று சொல்லப் போவதில்லை. நான் செய்தது தவறுதான். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். தந்தையே" என்று அழாக்குறையாக மன்னிக்க வேண்டுமாறு கூறினார்.

அதற்கு அவர் தந்தை மோதிலால்நேரு, "நீ தவறு செய்ததை உணர்ந்தாய். இனிமேல் அதுமாதிரி செய்யமாட்டாய்

tamilnavarasam.com

என்பது எனக்கு முழுநம்பிக்கை உண்டு. இதோ, இந்தப்பேனாவின்மீது ஆசைப்பட்டாய். இதை என் முழு மனத்துடன் உனக்குத் தருகிறேன். விழிப்பாக அதைப் பாதுகாப்பாயாக, என்று கூறினதும், ஜவகர் தம் தந்தையாரின் பாதங்களில் விழுந்து, கண்களில் நீர் பெருக அப்பேனாவைப் பணிவன்புடன் பெற்றுக் கொண்டார்.'

அன்றையிலிருந்து எந்தப்பொருளையும் ஒருவரின் அனுமதி பெறாமல் அவர் எடுக்கவில்லை. ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சி, சிறுவன் ஜவகர் மனத்தில் எத்தகைய மாற்றத்தை உண்டாக்கிவிட்டது.

ஆகையால் நீங்களும் பொய் சொல்லக்கூடாது. பிறர் பொருளின் மீது ஆசைப்படக்கூடாது. நல்ல பண்புகளுடன் நாட்டுக்கு நல்ல மகனாக வாழ வேண்டுவது உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய கடமையேயன்றோ?

"தாமின் புறுவது உலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந்தார்.'

(திருக்குறள்:399)

RangaRakes

ஈசாப் சுமந்த மூட்டை

வரலாற்றுக்கு ஆதித் தந்தை ஹிராடடஸ் எனும் அடைமொழியால், கதை கூறுவதற்கு ஈசாப் என்பவர் ஆதித் தந்தை என வழங்கப்படுகிறார். அவர் இன்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்குமுன், ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில், ஈதியோபியா எனப்படும் பகுதியில் பிறந்தார். அவர் கிரேக்க கண்டத்தில், ஈதியோபியா எனப்படும் பகுதியில் பிறந்தார். அவர் கிரேக்க நாட்டினைச் சார்ந்த சாமியன் இயட்மான் என்ற பெயர் கொண்ட பெருமகனார்க்கு அடிமையாக விற்கப்பட்டார். அவர் அவ்வாறு அடிமையாக விற்கப்பட்டதன் காரணம் சரிவர விளங்கவில்லை. ஒருகால் அக்காலத்திய அரசியல் பிரச்சினை காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது வறுமை காரணமாகவும் இருந்திருக்கக் கூடும். ஈசாப் கறுப்பி நிறம் உள்ளவர். பெருத்த தடித்த உதடுகளைக் கொண்டவர். குள்ளமான உருவ அமைப்பை உடையவர். ஆயினும் தம் அறிவின் திறன் காரணமாக, எப்பொழுதும் குழந்தைகளுக்கு நீதி புகட்டும் கதைகளைக் கூறிக் கொண்டேயிருப்பார். அவர் கூறும் கதைகளில் நரி, நாய், சிங்கம் முதலான விலங்குகள் யாவும் மனிதர் போலவே பேசும். ஆகையால், பேசக்கற்றுக் கொண்ட விலங்குகளிடத்துக் குழந்தைகளுக்கு ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது இயல்புதானே? பேசும் விலங்குடன் தாமும் பேசி மகிழ்வது குழந்தைகள் பெறும் பேரானந்தம் அல்லவா?

ஈசாப் ஒருபொழுது 'எபீசஸ்' என்ற இடத்திற்கு அடிமையாக விற்கப்படுவதற்காக, அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அப்பொழுது, அங்கிருந்த மூட்டைகளையும், பெட்டிகளையும் அவ்வடிமைகள் எடுத்துச் சுமக்குமாறு பணித்தனர் அவர்களுடைய அதிகாரிகள்.

tamilnavarasam.com

ஒவ்வொருவரும் ஒரு மூட்டையையோ, ஒரு பெட்டியையோ சுமந்து செல்லவேண்டும். அம்மூட்டைகளில் பலவித பண்டங்களும், வழிக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பெட்டிகளில் விலை உயர்ந்த பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் எல்லாமே மிகக் கனம் வாய்ந்தனவேயாகும்.

அம்மூட்டைகளுள் ஒன்று மிகமிகப் பெரியதாகக் காணப்பட்டது. அங்கிருந்த அடிமைகளுள் வெரும் அப்பெரிய மூட்டையை எடுக்க அருகில் வரவில்லை. அதைக் கண்டவுடன் அப்பால் சென்றுவிட்டனர். மற்றவர்கள் அம்மூட்டையை எடுக்கத் தயங்கியதைக் கண்டார் ஈசாப். அம்ளூட்டைக்கருகில் சென்று, தாமே அதைத் தூக்கிச் செல்ல இசைந்தார். அவ்வளவு பெரிய கனமான மூட்டையை ஈசாப் தூக்க விழைந்ததைக் கண்டு மற்ற அடிமைகள் அவரை எள்ளி நகையாடினர்; ஏளனம் செய்தனர். ஆயினும், ஈசாப்பு மதி நுட்பம் படைத்தவரன்றோ? "நீங்கள் என்னை ஏளனம் செய்வதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால், இன்று மாலையில் பாருங்கள், ; உங்களுக்கு அப்பொழுது புரியும்," என்று அமைதியாகவே அங்கிருந்த மற்ற அடிமைகளுக்குப் பதில் பகர்ந்தார். அப்பதிலைக் கேட்டு அவர்கள் யாவரும் மீண்டும் கைகொட்டிச் சிரித்துக் கேலி செய்தனர். "இவ்வளவு பெரிய மூட்டையைத் தூக்குபவன் எவ்வளவு பெரிய முட்டாளாக இருக்க வேண்டும்?" என்று ஈசாப்பை நையாண்டி செய்தனர். இருப்பினும், ஈசாப் அவர்கள் சொற்களுக்குச் செவி சாய்க்கவில்லை. மனம் சோர்ந்து விடவுமில்லை. அப்பெரிய மூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு, மற்ற அடிமைகளுடன் புறப்பட்டுப் பயணத்தில் ஈடுபட்டார்.

பல மணி நேரம் பயணம் செய்ததும், நடுப்பகல் நேரம் வந்தது. அவ்வளவு அடிமைகளுக்கும் பகல் உணவு தேவையல்லவா? அவ்வுணவு கொண்ட மூட்டை எவரிடம் உள்ளது என்று தேடிப்பார்த்தனர். அவர்களுடைய அதிகாரிகள் ஒவ்வொருவராகப் பார்த்து விட்டு, இறுதியில் ஈசாப்பிடம் வந்தனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு உள்ள பெட்டகம் ஈசாப்பின் தலைமீது இருந்தது. உடன் அவ்வதிகாரிகள் அவ்வுணவுப் பெட்டகத்தை இறக்கிவைத்து, அதைத் திறந்து, அதில் இருந்த உணவில் ஒரு பகுதியை அங்கிருந்தோர் அனைவர்க்கும் பங்கிட்டனர். அவ்வாறு செய்ததில், அப்பெரிய மூட்டையின் கனம் பாதிக்க மேல் குறைந்துவிட்டது. பகல் உணவிற்குப்பிறகு மீண்டும் அவர்கள் பயணத்தைத் தொடங்கினர். பேசிக்கொண்டே நடந்து, மாலையில் எபீசஸ் எனும் இடத்தை அடைந்தனர். அப்பொழுது இரவும் வந்துவிட்டது. இரவுச் சாப்பாட்டிற்காக, ஈசாப் தலை மீதிருந்த பெட்டகத்தை இறக்கினர். அதில் இருந்த மீதி உணவை எடுத்து, அங்கிருந்த யாவருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தனர். ஈசாப் தூக்கிவந்த பெட்டகம் வெற்றுக்காலிப் பெட்டகமாக ஆகிவிட்டது. அதில் இருந்த உணவுப் பொருள்யாவும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டு விட்டதல்லவா? இறுதியில் ஈசாப் சுமந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது வெற்று, காலியான பெட்டகமே. ஆனால், மற்றவர்களோ, கனமான பெட்டிகளையும், பெரிய மூட்டைகளையும் கூனிக்குனிந்து, குறுகிச் சுமந்து நெடுந்தொலைவு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அதேபொழுது, ஈசாப் வெற்றுப் பெட்டகத்தை எவ்விதத் துன்பமுமின்றி, மகிழ்ச்சியுடன் சுமந்து சென்றார். அப்பொழுது அவர், தம்முடன் வந்த முன்புகேலி செய்த அடிமைகளைப் பார்த்து, "அன்பரீர், இப்பொழுது பாருங்கள்! நீங்கள் பளுமிக்க பொருள்களை வழி நெடுகத் தூக்கிச் செல்கின்றீர்கள். நானோ,

RangaRakes
tamilnavarasam.com

முதலில் கனமாக இருந்தும், இப்பொழுது உள்ளே ஒன்றுமேயில்லாத காலிப் பெட்டியை வெற்று மூட்டையையல்லவோ சுமந்து செல்கின்றேன். நீங்கள் என்னை முட்டாள் என்று புறப்படும் பொழுது ஏசினீர்கள். ஆனால், இப்பொழுது, எவர் முட்டாள் என்பதைச் சொல்லவும் தேவையா?" என்று கூறிப் புன்னகை பூத்தார். அவருடைய சொற்களைக் கேட்ட அவ்வடிமைகள் யாவரும் வெட்கித் தலை குனிந்து, மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டனர். யாவரும் ஈசாப் அவர்களின் மதி நுட்பத்தை வெகுவாகப் பாராட்டினர்.

ஈசாப்பின் பூதவுடல் மறைந்து விட்டாலும், அவரது புகழ் உடம்பு "ஈசாப் கதைகள்" மூலம் இன்றும் நிலை பெற்று நிற்கிறது.

"அறிவு ஆயிரம் பொன் விலைபெறும்" அல்லவா?

'அறிவற்றங் காக்குங்கருவி செறுவார்க்கும்
உள்ளழிக்க லாகா அரண்'

– (திருக்குறள் : 421)

RangaRakes

சிங்கக்குட்டி தேசிங்கு

ஆர்க்காட்டு நவாபு சைதுல்லா மிகவும் சதுரன். உயர்ந்தாரிடம் ஒற்றுமை. சரிசமானவரை வசம் செய்து கொள்வான். எளியேஸரை படைப்பலம் காட்டி பயமுறுத்துவான்.

அவன் நாட்டில் அநேக பாளையப் பட்டுக்கள் உண்டு. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு தலைவன். அவர்களுக்கெல்லாம் தலைவன் ஆர்க்காடு நவாபு. அந்த நவாபோ டில்லி பாதுஷாவின் பிரதிநிதி. ஒவ்வொரு பாளையக்காரரும் நவாபுக்கு வருஷத்திற்கொரு தடவை வரி செலுத்த வேண்டும். ஆனால் எவரும் ஒழுங்காகக் கட்டுவதில்லை. அவனவன் அநேக வருஷங்கள் பாக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பெயரளவில் செஞ்சியும் ஆர்க்காட்டு நவாபுக்கு உட்பட்டது தான். ஆனால் செஞ்சி மன்னன் தேசிங்கின் கீர்த்தி எங்கும் பரவியிருந்தது. அனைவரும் அவன் புகழையே பேசி நின்றனர். அவன் ஆட்சியின் நேர்மையையும் ஒழுங்கையும் போற்றாதார் ஒருவருமே இல்லை. அது கண்ட சைதுல்லா, தேசிங்கு மன்னன் மீது பொறாமை கொண்டான். அப்படி பொறாமை கொண்டதற்கு வேறு பல காரணங்களும் இருந்தன.

டில்லி பாதுஷாவிடமிருந்த யாருக்கும் அடங்காத முரட்டுக் குதிரையை தேசிங்கு அடக்கி நற்புகழ் பெற்றான். அதற்காக பாதுஷா அவனை தன்னருகே அமர்த்தி ராஜா ஜயசிங்கு (அதுவே தேசிங்கு என்றாகியது) என்று பட்டமளித்திருந்தான். பாதுஷாவின் தளபதி நரசிம்மன் தன் மகளை அவனுக்கு அளித்து, அந்தத் திருமணம் பாதுஷாவின் முன்னிலையிலேயே விமரிசையாக நடந்தேறியது. இவற்றையெல்லாம் எண்ணி எண்ணி நெஞ்சத்தைப் புண்ணாக்கிக்

tamilnavarasam.com

கொண்டான் சைதுல்லா. அதோடு 'ஆர்க்காட்டையும் அவன் அடிப்படுத்திக் கொள்வானோ' என்ற அச்சமும் உள்ளூரு உண்டு அவனுக்கு.

எத்தனை நாள்தான் நெஞ்சுக் கொதிப்பை மூடிவைக்க முடியும்! ஒருநாள் சைதுல்லா பாளையக்காரனைவரையும் அழைத்துத் தர்பார் கூட்டினான். ஆனால் தேசிங்குக்கு அவன் ஓலை அனுப்பவில்லை. அவனும் வரவில்லை. அப்பொழுது, தேசிங்கின்மீது தான் கொண்டிருந்த மனப் புகைச்சலை வெகு தந்திரமாக வெளியிட்டு, அனைவரும் படைத்துணை அனுப்பவேண்டும் என்று வேண்டினான். "ஆகா! அப்படியே செய்கிறோம்,'' என்றார்கள் அவர்கள். சிலர் மாத்திரம் "ஆழந்தெரிந்து காலை விடுங்கள்" என்றனர். சைதுல்லா அதற்கு செவி சாய்த்தானில்லை.

தேசிங்கு மன்னன் இவர்கள் சதியாலோசனையை அறிந்தான் என்றாலும் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

என்றுமில்லாமல் செஞ்சியின் கணக்கு வழக்குகளைத் தருவித்தான் சைதுல்லா. இருபது வருஷகாலமாக எழுபது இலட்சம் பாக்கியிருந்தது. போர் தொடுப்பதற்கு அந்தக் காரணம் போதாதா! உடனே தோன்ற மல்லன் என்பானைத் தூது அனுப்பினான்.

மல்லன் வார்த்தைகளை கேட்டு புன்னகை புரிந்து கொண்டான் தேசிங்கு. உங்கள் நவாபு சைதுல்லா பதவிக்கு வந்து ஒரு வருஷம் ஆகிறது. என் தந்தைக்குப் பிறகுநான் அரியாசனம் ஏறி இரண்டாண்டுகள் ஆகின்றன. ஆனால் டில்லி பாதுஷா ஆலம் காலத்திலிருந்தே இங்கிருந்து பகுதி கேட்பது கிடையாது. இப்படியிருக்க, என்ன கணக்கு கண்டார். உங்கள் நவாபு. பழைய

RangaRakes

வழக்கத்தை கைவிடவோ, புதிய பழக்கத்தை ஏற்படுத்தவோ நான் ஒருப்படேன். உங்கள் நவாபு ஆட்சிக்குப் புதியவர்; அதனால் அவருக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. அனுபவம் வாய்ந்த அமைச்சராக ஒருவரை அமைத்துக் கொள்ளக் கூடாதா! ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ளாமல் தூது அனுப்பி விட்டாரே! என்றான்.

தேசிங்கின் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கேட்கத் தூதுவன் முகம் என்னவோ போலாகியது. உண்மை தெரியாமல் நாம் தூது வந்து விட்டோமோ! என்று தன்னையே நொந்து கொண்டான் மல்லன்.

"இதோ நான் சொல்வதை நன்றாய்க் கேட்டுக் கொள்" என்று மீண்டும் தொடங்கினான் தேசிங்கு. செஞ்சிக்கும் ஆர்க்காட்டு நவாபுக்கும் ராஜாங்க தொடர்பு அற்று ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. அப்படியிருக்க இவ்வண்ணம் தூது அனுப்ப உங்கள் நவாபுக்கு அதிகாரம் ஏது? ஆனால் அவர் உள்ளக் கிடக்கையை நான் அறிவேன் என்று சொல். தர்பார் கூட்டி, "பேசியதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நான் எதற்கும் தயார் என்று சொல்லிவிட்டு" என்று வீராவேசமாகப் பேசி முடித்தான் தேசிங்கு.

தோன்ற மல்லனால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. தேசிங்கின் நறுக்குத் தெறித்தாற் போன்ற பேச்சுக்கு அவன் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்! உடனே ஆர்க்காடு திரும்பிவிட்டான். சைதுல்லாவிடம் சாங்கோ பாங்கமாகத் தேசிங்கு மன்னன் சொல்லிய அனைத்தையும் எடுத்துரைத்தான். அதோடு தேசிங்கு மன்னனை எளிதில் வெல்ல முடியாது என்றும் விளக்கினான்.

முன்பாகவே திட்டமிட்டு, அனைத்து ஏற்பாட்டையும் செய்து முடித்திருந்த அவனுக்கு, தூதுவனின் உண்மையான வார்த்தை

tamilnavarasam.com

எவ்வித மனமாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. "முன் வைத்த காலைப் பின் வாங்க முடியாது" என்று சொல்லி விட்டான்.

ஒரு நல்ல நாளில் (உண்மையில் அது கெட்ட நாள்) ஆர்க்காட்டிலிருந்து போர்ப்படை புறப்பட்டது. செஞ்சியை நோக்கித் தளகர்த்தர்கள் யானை மீதும் குதிரை மீதும் கம்பீரமாக அமர்ந்து சென்றனர். அவர்களுடைய ஆயுதங்களோ பளிச் பளிச்சென்று மின்னின. கூடவே, பீரங்கி வண்டிகளும் கூடார வண்டிகளும் வரிசையாகச் சென்றன. அவர்கள் ஆரவாரமோ விண்ணை முட்டியது. அவர் செஞ்சியரசின் எல்லையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் திருவண்ணாமலை பாளையப்பட்டு சுபாங்கன் அவர்களை வந்து சந்தித்தான். சைதுல்லாவுக்கு மிகவும் வேண்டியவன் அவன் எப்படி தொடங்கலாம்; எங்கே தொடங்கலாம் என்றெல்லாம் அவனிடம் ஆலோசனை செய்தான் சைதுல்லா. கடைசியில் தேசிங்கு மன்னனை வம்புக்கிழுக்க, ஆர்க்காட்டு வீரர்கள் கிராமங்களில் புகுந்து கொள்ளையடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அதனால் ஆடு மாடுகள் பறிபோயின; எங்கும் அடி உதை, குத்து, வெட்டு என்று தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டினர்.

அதனால் கிராமத்து மக்கள் மிக்க துன்பப்பட்டனர். பெண்கள் மானமிழந்து உயிர் வாழ முடியுமா! அனைவரும் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு செஞ்சியை நோக்கி ஓடினர். முன்னிரவு வேளையில் போய் சேர்ந்தனர்.

அரண்மனையின் வாயிலில் மக்களின் கூக்குரல் கேட்டு வெளியே ஓடி வந்தான் தேசிங்கு மன்னன். மக்களின் நிலை கொண்டு மனம் பொருமினான். "அஞ்சவேண்டாம். பொழுது

RangaRakes

புலர்ந்ததும் போர்முனையில் குதிப்பேன். அதுவரை இங்கேயே தங்கி இளைப்பாறுங்கள். உங்கள் நஷ்டத்தையெல்லாம், ஆர்க்காட்டிலிருந்து ஈடுசெய்வேன்" என்று உறுதி கூறினான். உடனே போருக்கான ஏற்பாடுகளும் செய்யத் தொடங்கி விட்டான்.

அப்பொழுதே தன் படைத்தலைவன் முகம்மதுகானுக்கு அவசர ஓலை அனுப்பினான். செஞ்சியிலிருந்து இருபதுகல் தொலைவிலிருந்த வழுதாவூரில் அன்றுதான் அவனுக்கு "நிக்காஹ்" நடக்கவிருந்தது. உற்றார் உறவினர் அனைவரும் வந்திருந்தனர். அவ்வூரே வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மக்களிடையே எங்கும் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. முகம்மதுகான் மணக்கோலம் பூண்டு, மணப்பந்தலுக்கும் வந்து விட்டான். "நிக்காஹ்" தொடங்கும் வேளையில், தேசிங்கின் தூதுவன் நுழைந்தான் அங்கே; அவசர ஓலையை நீட்டினான். அதை வாங்கிப் படித்துதான் தாமதம்; மனம் பதைத்தான்; "என்ன! என்ன!" என்று அவரவர் ஆவலுடன் வினவினார். "பெரியோர்களே! ஆர்க்காட்டு நவாபு, நம் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்துள்ளானாம். இனி ஒரு கணமும் நான் இங்குத் தாமதிக்க முடியாது. உடனே புறப்பட வேண்டும். இது அரசன் ஆணை. பகைவரை வென்று திரும்பிய பின்னர் மிகுதி மணச் சடங்கை முடித்துக் கொள்கிறேன் எனக்கு ஆசி தாருங்கள்" என்றான்.

அது கேட்ட உறவினர்கள் ஏக்கங்கொண்டனர். ஒருவழியாக "நிக்காஹ்"வை முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விடேன், என்று சொல்லிப் பார்த்தனர். அது ஆகாது. கோட்டைக்கு வெளியே பகைவன் வந்து நிற்கையில் சேனைத் தலைவனான நான் இங்கு மங்களச் சடங்கில் ஈடுபட்டிருப்பது நியாயமாகாதே. சரியான

tamilnavarasam.com

வேளையில் நான் இப்படி தாமதித்தால், என் கடமையிலிருந்து தவறியவனாகி விட மாட்டேனா! என்று சொல்லி அதே கோலத்தில் அவசரமாய்ப் புறப்பட்டு விட்டான் முகம்மதுகான்.

குதிரையின் மீதேறி காற்றினும் கடிதாய் சென்று செஞ்சியையடைந்தான். மணக் கோலத்தைக் கூட களையாமல் முகம்மதுகான் வந்திருந்ததைக் கண்ட தேசிங்கு மன்னன் கழிபேருவகை கொண்டான். உடனே, வீரர்களைச் சேகரித்து, தன் போர்த்திட்டத்தை விவரித்து அவர்களை ஒழுங்குபடுத்தும் வேலையில் இறங்கி விட்டான் சேனைத்தலைவன்.

அதே வேளையில், தன் குலதெய்வத்தின் உத்திரவைப் பெற்றுவர, நேரே அரங்கநாதர் ஆலயம் சென்றான் தேசிங்கு மன்னன். விழுந்து தொழுது விடை தரவேண்டும் என்று வேண்டினான். ஆனால் நடந்தது என்ன! பெருமாள் மீது சாற்றியிருந்த துளசி மாலை சிறுகச் சிறுக கருகத் தொடங்கிவிட்டதே! அபசகுனமல்லவா அது! உடனே கடவுளிடமே வெகுண்டான் தேசிங்கு மன்னன், "தங்களிடம் விடை பெறவே வந்தேன். என் உள்ளக்கிடைக்கையை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்களா? முன் வைத்த காலைப் பின்னுக்கிழுப்பவனா நான். தங்களுக்கு மனமிரந்தால் விடை தாருங்கள்.இன்றேல் சும்மா இருக்கலாம். அதைவிட்டு, அபசகுனம் காட்டி எனக்கு அச்ச மேற்பட செய்கிறீர்களா! இது நியாயமாகுமா! உண்மை வீரனுக்கு, இறப்பு என்பது ஒரு பொருட்டாகுமா! ஒவ்வொரு வீரனும், போரில் மடிவதையே விரும்புவான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா!'' என்று அடுக்கடுக்காக கேள்விகளை எழுப்பினான்.

RangaRakes

''நீங்கள் காட்டும் அபசகுனத்தைக் கண்டு, நான் போருக்குச்செல்லாமல் இருக்க முடியுமா! என் கடமையை ஆற்றப் புறப்பட்டுவிட்டேன். தங்கள் கருணையை வேண்டுகிறேன் வேண்டுவது என் கடமை தருவதோ தங்கள் விருப்பம்" என்று திரும்பிக் கூட பாராமல் புறப்பட்டு விட்டான் தேசிங்கு.

அரண்மனை திரும்பிய தேசிங்கு நேரே அந்தப்புரம் சென்றான். அவன் மனைவி பத்மினிபாய் பருவமடைந்து ஓராண்டுக்கு மேலாகிறது. ஆனால் அந்த நாள் தீயதாயிருந்ததால், ஓராண்டு வரை, சதிபதிகள் இருவரும் சந்திக்கக் கூடாது என்று சொல்லிவிட்டனர் சோதிடர். அதனால் அவர்கள் இடையில் திரையிட்டே உரையாடி வந்தனர். அந்தக் கெடுகூட அநேகமாக கழிந்து விட்டது; இன்னும் இருபது நாள்களே பாக்கியிருந்தன. அவசரமாய் திரையையசைத்தான் தேசிங்கு. பத்மினிபாயும் அவசரமாக அங்கு வருவதை அவளது பாதச் சிலம்பின் ஒலியே அறிவித்தது.

அவசரமாகப் போரின் நிலையை அறிவித்தான் தேசிங்கு. யுத்த களத்தின் செய்திகளை உடனுக்குடன் அறிவிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டாள் பத்மினி. "அப்படியே செய்கிறேன்" என்றான் மன்னன். "சரி, எப்படியும் வெற்றியை நிலை நிறுத்துங்கள் என்று சொல்லி, தாம்பூலம் அனுப்பினாள். அங்கிருந்தபடியே, அத்தாம்பூலத்திலே இரண்டொரு நீர்த்துளிகள் இருப்பதைக் கண்ணுற்றான். காதலியின் கண்ணீர் துளிகள் என்றே கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான்."

மன்னன் வரவைக் கண்டதும் வீரர்கள் ஜெயகோஷம் செய்தனர். கையமர்த்தினான் தேசிங்கு. "வீரர்களே" நாம் செய்யப்

tamilnavarasam.com

போவது தர்மயுத்தம். ஆர்க்காட்டு நவாபு அக்கிரமமாகச் சண்டைக்கு வந்துள்ளான். அவன் திமிரை அடக்கி ஒடுக்க வேண்டும். தாய்நாட்டைக் காப்பது ஒவ்வொரு வீரரின் கடமையாகும். வெற்றியடைந்தால் புகழ்கிட்டும்; யுத்தத்தில் மாண்டு போனால் வீர சுவர்க்கம் கிட்டும். அதனால் ஊக்கத்துடன் சென்று உற்சாகத்துடன் எதிரியை வீழ்த்துவோம். வெற்றிநமதே! சிறிதும் அஞ்ச வேண்டாம் என்று வீர உரையொன்று நிகழ்த்தினான் தேசிங்கு.

வீர கோஷமிட்டுப் படைகள் புறப்பட்டன. யானைப்படைகள் முதலில் செல்ல, பின்னால் கம்பீரமாகக் குதிரைப் படைகள் சென்றன. அதன் பிறகு 'சருக் சருக்'கென்ற சப்தத்துடன் காலாட் படைகள், தோளில் ஆயுதங்கள் மின்ன புறப்பட்டன. அநேக பீரங்கி வண்டிகளும் பின் தொடர்ந்தன. தளகர்த்தரனைவரும் அசுவங்களிலர்ந்து பக்கத்திலே சென்றார்கள். பேரிகையின் ஒலியோ திசையெங்கும் பரவின. வீரரின் ஆர்ப்பாட்டமோ அவ்வொலியை மிஞ்சி நின்றது.

இங்கு நடப்பதனைத்தையும், ஒற்றர் மூலம் அறியலானன் சைதுல்லா. தேசிங்கு மன்னனை தனியாக மடக்க வேண்டும் என்றிருந்தோமே! இப்பொழுது வழுதாவூரிலிருந்து முகம்மதுகானும் வந்து சேர்ந்துவிட்டானே. 'இவ்விருவரையும் எதிர்த்து நிற்க நம்மால் ஆகுமா' என்றெல்லாம் எண்ணி மனம் வருந்தினான். அப்பொழுது சுபாங்கன் வந்து 'அஞ்சற்க!' என்று சைதுல்லாவைத் தேற்றினான். 'மேற்கே, தாழனூர், மலையனூரிலுள்ள ஏரிகளில் இப்பொழுது தண்ணீர் நிரம்பியுள்ளது. அவைகளை நாம் உடைத்துவிட்டால், சங்கராபரணியாற்றில் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து விடும்' அதைத் தாண்டித்தானே நம்மிடம் வரவேண்டும் எதிரிகள். அவ்வண்ணம் [illegible] யின் முன்னேற்றத்தை தாமதப்படுத்தி, அதற்குள் நம் [illegible] அணிவகுத்துக் கொள்ளலாமே! என்றான். 'ஆஹா! [illegible] யோசனை!' என்று சுபாங்கனைத் தட்டிக் கொடுத்தான் [illegible].

[illegible] ஆர்க்காட்டு வீரர்கள் ஏரிக்கரைகளை [illegible] சுற்றுப்பட்டு கிராமங்களை அழித்துக்கொண்டு [illegible] சங்கராபரணியாற்றைத் தழுவிய ஏரிநீர் கரை [illegible] டியது; நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் ஆற்றில் வெள்ளம் [illegible] யது. அதனால் அச்சுற்றுவட்ட மக்கள் பட்ட அவதியோ [illegible] த்தரமன்று.

காற்றினும் கடிதாய் இச்செய்தி எட்டியது தேசிங்குக்கு. [illegible] கொணாச் சினம் கொண்டான். வீரர்களே! எதிரியின் அரக்கச் [illegible] லைக் கண்டீர்களா! அவன் தந்திரம் பலிக்கவொண்ணாமல் [illegible] வேண்டும். நாம் சிறிதும் எதிரியின் மீது கருணை காட்டக் [illegible] து என்று துடிப்பாய் பேசினான் தேசிங்கு மன்னன்.

'சங்கராபரணியாற்றின் வெள்ளம் நமக்குச் சகஜம். [illegible] லையிலும் நாம் அதைக் கடந்துவிடலாம். அதனால் [illegible] துல்லா கொண்டுள்ள எண்ணம் பலிக்கவே பலிக்காது. [illegible] ழுதே சென்று அவனைச் சித்திரவதை செய்தாக வேண்டும்' [illegible] தீர்மானித்தான் மன்னன்.

செய்தியறிந்த வீரர்கள் இந்த வெள்ளம் நமக்கு எம்மாத்திரம் [illegible] துள்ளிக் குதித்தனர். நீந்திச் செல்வதற்கேற்ப தங்கள் [illegible] களைச் சரிசெய்து கொண்டனர். தேசிங்கு மன்னனோ, தன் [illegible] பஞ்சகல்யாணியையங்த தட்டிவிட்டா. முகம்மது கானின் [illegible] வேணிக் குதிரையோ பின்னோடேயே பறந்து சென்றது.

RangaRakes

tamilnavarasam.com

அடுத்த நொடியில், சங்கராபரணியாற்றங் கரையை அடைந்தது தேசிங்கு மன்னனின் படை. அது கண் அக்கரையிலிருந்த எதிரிகள், 'இவ்வெள்ளத்தை எப்படி கடந்து வரப்போகிறார்கள் பார்ப்போம்' என்று இறுமாந்து இருந்தனர் இன்னும் அவர்கள் சரியாக அணிவகுத்துக் கொள்ளக் கூ இல்லை.

ஆனால் என்ன நடந்தது! தேசிங்கு படை வீரர் ஆற்றை கடந்து செல்வதில் 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்று போட்டிப் போட்டனர் முகம்மது கானும்தானே படையுடன் முதலில் கடந்துச் செல்வதா தேசிங்கு மன்னரைக் கேட்டுக் கொண்டான். ஆற்றைக் கடந்து செல்வதில் முன்பின் என்ற பாகுபாடே வேண்டாம். அனைவருமே ஏக சமயத்தில் கடந்து செல்வதே சரி, என்று தன் பஞ் கல்யாணியைத் தட்டிவிட்டான். செஞ்சி மன்னன். முதலில் சற்று பின்னுக்கு வாங்கி, முன்னே பாய்ந்த அவ்வாற்றை ஒரே மூச்சில் தாவிக் கடந்தது அத்தெய்வப்புரவி.

இவ்வண்ணம் செஞ்சிப் படையினர் வெகுசீக்கிரத்தில் ஆற்றைக் கடந்து வந்துவிட்டதைக் கண்டு 'கிடுகிடுத்து' போய்விட்டனர் எதிரிகள். அந்த இடுக்கண் நேரத்திலும், 'என்ன இருந்தாலும் சிங்கக் குட்டி ஐயா தேசிங்கு மன்னன்' என்று மூக்கில் மேல் விரலை வைக்கத் தவறவேயில்லை சைதுல்லா.

RangaRakes

பசியறியாத அரசிளங்குமரன்

தமிழ்நாடு வண்மைக்கும், வளமைக்கும் என்றும் பெயர் பெற்றிலங்கியது. தமிழ் நாட்டில் பல நகரங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் தஞ்சாவூர் என்பதொன்று. அது சோழநாட்டின் தலை நகரமாக இருந்தது. அதைச் சோழ மன்னர்கள் பலர் ஆண்டு வந்தார்கள். அவர்களுள் விஜயாலயர் என்பவர் ஒருவர், சோழ நாட்டைச் சிறந்த முறையில் ஆண்டு வந்தார். அவருக்கு அபராஜிதா என்ற மகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனை மகிழ்னன் என்ற பெயராலேயே மக்கள் யாவரும் வழங்கிவந்தனர். மகிழ்னன்தான் அந்நாட்டு அரசிளங்குமரன். அரண்மனையில் பிறந்த காரணத்தினால், செல்வமும் சீரும் பெற்றுத் தன் பொழுதை வெகு இன்பமாகவே கழித்துவந்தான்.

"சோழ வளநாடு சோறுடைத்து" என்பது பழமொழியல்லவா? அவ்வரசிளங்குமரனுக்குச் சிறுவயதிலிருந்தே நல்ல உணவை உட்கொள்வதில் விருப்பம் மிகுதி. எப்பொழுதும் ஏதாகிலும் இனிப்பு மிக்க திண்பண்டத்தையோ, பணியாரத்தையோ சுவைத்துக் கொண்டேயிருப்பான். அரண்மனையில் அரசிளங்குமரனின் தேவையையறிந்து, அன்றாடம் பலவித இனிப்புத் தின்பண்டங்களை அவனுக்குச் செய்து கொடுப்பார்கள். அவனும் அவற்றை சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பான்.

இவ்வாறு நல்ல உண்டி அருந்துவதிலேயே மகிழ்னன் தன் நாள் முழுவதையும் கழிப்பான். அதிலேயே தன் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்துவான். அவ்வாறு அவன் எப்பொழுதும் சாப்பிட்டுக் கொண்டேயிருந்த அவனுக்கு உயர்ந்த தின்பண்டம் எது என்பதை அறிந்து கொள்ளவாய்ப்பில்லாமலேயே போய்விட்டது.

tamilnavarasam.com

அன்றாடம் காலையில் எழுந்தவுடன் அரண்மனையிலுள்ள சமையல்காரர்கள் பலர் "நான் முன்னே, ந முன்னே" என்று அரசிளங்குமரனிடம் வந்து, அவனுக்குப் பற்பல இனிப்புப் பண்டங்களின் பெயர்களைக் கூறித் திக்குமுக்காட செய்வார்கள். ஒருவன் தட்டு நிறைய இலட்டு எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அரசிளங்குமரனிடம் காட்டி, "குட்டி அரசே, இன்றைக்கு நான் செய்திருக்கும் இந்த இலட்டைப் போல் இதுவரை எவருமே செய்திருக்கமாட்டார்கள். இதோ இவற்றில் ஒரு நான்கினை எடுத்து சுவைத்துப் பாருங்கள்," என்றான். அரசிளங்குமரனும், முதலில் ஒன்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, அதன்பிறகு தட்டில் மிகுந்திருந்த யாவற்றையும் வயிற்றில் பத்திரப்படுத்திவிட்டான். " இதில் முந்திரி திராட்சை, கல்கண்டு, யாவும் சேர்ந்துள்ளதால் அவ்வளவு ருசியாய் இருக்கிறது." என்று கூறினான். ஆயினும், இந்த இலட்டை வி இன்னும் ருசியுள்ள தின்பண்டத்தைத் தான் உண்ண விரும்புவதாகக் கூறினான் அவ்வரசிளங்குமரன்.

இச்சொற்களைக் கேட்டவுடன் மற்றொரு சமையற்காரன், " அவ்வரசிளங்குமரனிடம் வந்து, குட்டி அரசே, இன்று நான் தேன் குழல் செய்திருக்கிறேன். இது தாங்கள் முன்னர்ச் சாப்பிட்ட இலட்டை விடச் சுவையுள்ளதாக இருக்கும். ஒன்றே ஒன்றைத் தின்றுபாருங்கள். அப்புறம் தாங்களே என்னை மீண்டும் கேட்பீர்கள்," என்றான். அரசிளங்குமரனும் அத்தேன் குழலில் ஒன்றை எடுத்துச் சுவைத்தான். அதில் நல்ல வெண்ணெய் கலந்து செய்திருந்ததால், அதன் நறுமணம் அவன் மூக்கில் புகுந்து, அவன் கருத்தைக் கவர்ந்தது. அத்தட்டை அவனிடமிருந்து பிடுங்கி, அதில் வைத்திருந்த ஆறு தேன் குழல்களையும் தின்று ஏப்பமும் விட்டான்.

இருப்பினும், மகிழ்னன் தேன்குழலை விட மேலும் சுவை மிக்க தின்பண்டத்தைச் சாப்பிட விழைந்தான்.

அதற்குள் அடுத்த சமையற்காரன் வந்தான். " என்ன, மடையரே, தாங்கள் கொண்டுவந்துள்ளது யாது?" என்று கேட்டான் மகிழ்னன்.

" ஐயா, நான் சமையற்காரனல்லனோ?" ஏதோ மடையர் என்று சொன்னீரே....

" ஆம் மடையர் என்ற சொல் மடைத் தொழில் செய்யும் சமையற்காரரைக் குறிக்கும் தமிழ்ச்சொல்லாகும். இதற்கு ஏன் வருத்தம்?... சரி... இன்று கொண்டுவந்துள்ளது எந்தத் தின்பண்டம்?..."

" இதோ, நான் பால்பேணி கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; இப்பேணி, முன் தாங்கள் சாப்பிட்ட யாவற்றையும் விடச் சிறந்தது; சுவையும் மிக மிக இனிப்பு வாய்ந்ததாகும்... ஒன்றை எடுத்துச் சுவையும். பின்னர் மீதி இருப்பவையும்..." என்று கூறினான் அச்சமையற்காரன். அத்தட்டில் இருந்த பால்பேணி ஒன்றை எடுத்து வாயில் போட்டான். " எவ்வளவு ருசி!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, அத்தட்டினை வெடுக்கெனப்பிடுங்கி, அதில் உள்ளவற்றைத் தன் வயிற்றுப் பெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்தான் அவ்வரசிளங்குமரன்.

" இது நன்றாகத்தான் உள்ளது; ஆயினும், இதை விட இனிமை வாய்ந்த பண்டம் ஒன்று இருக்க வேண்டும் அல்லவா?" என்றான்.

உடன் சமையற்காரன் புதுவித " பாதம் பூரி" என்னும் இனிப்புப்பண்டம் ஒன்றைத் தயாரித்து எடுத்து வந்து ஈந்தான்.

RangaRakes tamilnavarasam.com

இவ்வாறு ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றொன்று மிகுந்த இனிப்புச் சுவையுள்ள தின்பண்டங்களை அரண்மனையில் உள்ள சமையற்காரர்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்த வண்ணம் இருந்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் இவ்வாறே கழிந்து வந்தது.

ஒருநாள் அரசிளங்குமரன் சற்றே யோசனை செய்தான். "நம் அரண்மனையிலேயே இத்தகைய சுவை மிக்க திண்பண்டங்கள் உள்ளனவே; இன்னும் இப்பரந்த உலகிலே சுவைமிகுந்த பண்டங்கள் எவ்வாறு இருக்குமோ? இதை நாம் அறியவேண்டாவா?'' என்று எண்ணினான். உடன் அவ்வரண்மனையிலுள்ள ஏவலாளர் பலரையும் ஒருங்கழைத்தான்.

"இன்று எனக்கு இந்த உலகிலேயே சிறந்த தின்பண்டம் தேவை. அதைச் சாப்பிட நான் விரும்புகிறேன். அவ்வாறான தின்பண்டத்தை எனக்குச் செய்து தரவேண்டும்,'' என்று கட்டளையிட்டான்.

அரண்மனைச் சமையல்காரர்கள் அரண்மனையிலே சமையல் செய்துள்ளார்களே தவிர, உலகின் வேறு பகுதிகளுக்குச் சென்றார்கள் அல்லர். அதனால், உலகத்தின் பல இடங்களில் செய்யப்படும் தின்பண்டங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டது கூடக் கிடையாது; அவற்றின் பெயர்களும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. தங்களுக்கு அத்தின்பண்டங்களும், அவற்றின் பெயர்களும் தெரியாதிருக்கும்போது அவற்றை எவ்வாறு செய்து தருவது என்று அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு, முகவாட்டத்துடன் நின்றனர்.

" ஏன் இவ்வாறு நிற்கின்றீர்கள்? உங்களுக்கு இன்னும் உலகத்தில் செய்யப்படும் தின்பண்ட வகைகள் தெரியவில்லையா? அப்படியானால், நான் சென்று அவ்விதத் தின்பண்டங்களைச் செய்யும் முறைகளைக் கற்று வருகிறேன்," என்று அரசிளங்குமரன் கூறினான்.

இக்கருத்தைத் தன் தாய் தந்தையருக்குத் தெரிவித்தான். [illegible] கைம் சுற்றும் கருத்தினைக் கேட்ட அவன் பெற்றோர், அவனைத் தனியே அனுப்ப இசையவில்லை. இருப்பினும், தான் விரைவிலேயே திரும்பிவந்து விடுவதாகக் கூறி, அவர்களைத் தன் கருத்துக்கு இசைய வைத்தான்.

" எவ்வாறாகிலும் நம் குமாரனுக்கு உலக அனுபவம் தேவையல்லவா? அவ்வனுபவத்தை இப்பொழுதே பெறுவது நல்லதுதானே! பத்திரமாகச் சென்று வா. உன் உடலைக் கவனித்துக் கொள்," என்று இனிய சொற்கள் கூறி, அவனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினர் அவனுடைய பெற்றோர்கள்.

அரசிளங்குமரனும், " இந்த உலகிலேயே சுவை மிக்க தின்பண்டத்தை நான் சுவைக்கப் போகிறேன்," என்று மகிழ்ச்சி பொங்க, தன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறினான். எவருடைய துணையுமின்றித் தனியாகவே சென்றான்.

அரசிளங்குமரன் நெடுகச் சென்று கொண்டேயிருந்தான். வழியில் காடுகள், குன்றுகள், ஆறுகள் பலவற்றையும் கண்டு களித்தான். தனக்குக் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருந்த தின்பண்டங்கள் அனைத்தையும் சிறுகச் சிறுகத் தின்று தீர்த்துவிட்டான்.

இன்னும் சற்றுத் தொலைவு சென்றான். அது காட்டின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. அதன் அருகில் இருந்த குன்று அழகர் மலை

RangaRakes
tamilnavarasam.com

என அறிந்தான். அம்மலையடிவாரத்தில் சிறுவன் ஒருவன் மரக்கிளைகளை வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். சிறுசிறு கிளைகள் கீழே சிதறுண்டு கிடந்தன.

அரசிளங்குமரனின் கையில் இருந்த தின்பண்டங்கள் யாவும் தீர்ந்துவிட்டன. அவனும், " இனிமேல் சாப்பிட ஒன்றுமில்லையே; எவரை அணுகி உலகில் நல்ல தின்பண்டங்களைக் கேட்கலாம்?" என்று எண்ணி, எதிரில் மரம்வெட்டும் சிறுவனை நோக்கினான். அச்சிறுவனிடத்தில் ஒரு சிறிய பொட்டலம் காணப்பட்டது. " இப்பொட்டலத்தில் என்ன வைத்திருக்கிறாய்?" என்று அரசிளங்குமரன் அச்சிறுவனைக் கேட்டான்.

அதற்கு அச்சிறுவன் " இது என் தாயார் எனக்குக் கட்டிக் கொடுத்த சுவைமிக்க தின்பண்டம்," என்று பதிலிறுத்தான். "அப்படியா? அதில் எனக்கும் கொஞ்சம் உண்ணத் தருவாயா?" என்றான் அரசிளங்குமரன். அப்பொழுது தான் அவனுக்குப் பசி என்ன என்று தெரியவந்தது.

" இதைச் சும்மா தர முடியாது; நீயும் எனக்கு இக்கட்டைகளைப் பொறுக்குவதில் உதவி செய்தால், தருவேன்," என்றான். அரசிளங்குமரனுக்கு அவ்வினிய தின்பண்டத்தைச் சுவைக்க ஆவல்கொண்டு, கீழிருந்த சிறுகட்டைகளைப் பொறுக்கிவைத்தான். சிறுவனுக்கு அக்கட்டைகளைப் பிளக்கவும் உதவி செய்தான்.

அரசிளங்குமரன் இவ்வாறு உடலுழைத்து, வேர்வை வழியக் கட்டைகளை வெட்டி, அவற்றைப் பொறுக்கி வைத்ததில், அவன் உடலில் "குபு குபு" எனப் புதிய இரத்தம் ஓடிற்று. அங்கு வீசிய குளிர்ந்த காற்றும், அருவியிலிருந்த தெளிந்த நீர்த்திவலைகளும்

அவனுடைய இரத்த ஓட்டத்தைப் பெருகச் செய்து, அவனுக்கு [illegible] பசியைத் தீவிரமாக்கின. அதுவரையில் அரண்மனையில் பசியென்ன என்பதை அறியாதிருந்த அவ்வரசிளங்குமரன், உடன், " பசிக்கிறது.... பசிக்கிறது.... தின்பதற்கு ஏதாகிலும் கொடு.... " என்று அச்சிறுவனைக் கெஞ்சிக் கேட்டான்.

" அண்ணா, சற்றுப் பொறு, இதோ என்னுடைய பணியை முடித்துவிட்டு, நானும் வந்து விடுகிறேன். இருவரும் சேர்ந்து உண்ணலாம்," என்றான் அச்சிறுவன்.

அரசிளங்குமரனுக்கோ பசி இன்னும் தீவிரமாக எடுத்தது. பசியால் துடித்தான். தின்பதற்கு உணவு உடன் தேவை என்பதை உணர்ந்தான்.

அச்சிறுவனும் தன் பணிகளை முடித்துக்கொண்டு நேரே நீரில் தன் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, அரசிளங்குமரனையும் அவ்வாறே கழுவிக்கொள்ளச் செய்து, இருவரும் மரத்தடியில் உட்கார்ந்தனர்.

உட்கார்ந்து, அச்சிறுவன் தான் வைத்திருந்த பொட்டலத்தை அவிழ்த்தான். அதில் இருந்த தின்பண்டத்தை பிரித்து வைத்தான்.

" இஃதென்ன, இவ்வளவு கறுப்பாக இருக்கிறதே" என்று அரசிளங்குமரன் கூறினான். இருப்பினும், பசி அவனது வயிற்றைக் கிள்ளியது.

இருவரும் அத்தின்பண்டத்தைப் பாதியாகப் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

RangaRakes
tamilnavarasam.com

அரசிளங்குமரனுக்குப்பசி அவ்வளவு தீவிரமாக இருந்ததால், அச்சிறுவன் கொடுத்த தின்பண்டமே, அவன் அதுவரை சாப்பிட்ட தின்பண்டங்கள் யாவற்றிலும் மிகுந்த சுவையுள்ளதாகக் காணப்பட்டது. " ஆகா, இவ்வளவு இனிய தின்பண்டத்தை நான் இதுகாறும் என் அரண்மனையில் சாப்பிட்டதே கிடையாது," என்றான்.

" அப்படியானால், நீ அரசகுமாரனா?" என்று வினவினான் அச்சிறுவன்.

" ஆம், நண்பா, ஏன் திகைக்கிறாய்?'

" உனக்கு இவ்வெளிய தின்பண்டத்தைக் கொடுத்தேனே என்று யோசிக்கிறேன்; உனக்குகந்ததாக...." என்றான் அச்சிறுவன்.

"அதனால் என்ன, நீ கொடுத்த தின்பண்டமே இது வரையில் நான் சாப்பிட்ட தின்பண்டங்கள் யாவற்றிலும் சுவை மிகுந்துள்ளதாகும். இதில் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு என் பெற்றோரிடம் செல்வேன். அவர்களும் இவ்வுலகில் சுவை மிகுந்த தின்பண்டத்தைச் சுவைக்கட்டும்," என்றான். அவ்வரசிளங்குமரன்.

"நண்பா, மிக்க நன்றி, நான் என் ஊர் தஞ்சைக்குச் சென்று வருகிறேன். நீயும் அங்கேயே வந்துவிடு. நான் உன்னை என் தோழனாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்," என்று கூறி, அச்சிறுவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, தான் எடுத்து வைத்திருந்த அத்தின்பண்டத்தின் ஒரு பகுதியுடன் தன் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றான்.

வழிநெடுக நடந்து, இறுதியில் அரண்மனையை அடைந்தான்.

அரசிளங்குமரன் வருகையை அறிந்து அரசனும் அரசியும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர். அவன் உடலில் சுறுசுறுப்பு ஏற்பட்டுள்ளதைக் கண்டு வியப்புற்றனர்.

அரண்மனையிலுள்ள சமையற்காரர்கள் யாவரும் அரசிளங்குமரனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

" அரசிளங்குமரா! மகிழ்னனே, உலகில் நீ சாப்பிட்ட சுவை மிகுந்த தின்பண்டம் எது?" என்று கேட்டனர் அவனுடைய பெற்றோர்கள்.

"இதோ, அதில் சிறிது உங்களுக்கும் கொணர்ந்திருக்கிறேன். சுவைத்துப் பாருங்கள். இவ்வளவு சுவையுள்ள தின்பண்டத்தை நான் சாப்பிட்டதே இல்லை." என்றான். "எங்கே கொடு, சாப்பிட்டுப் பார்ப்போம்," என்றனர் அவன் பெற்றோர்கள்.

உடன் அரசிளங்குமரன், தான் கொணர்ந்த பொட்டலத்தை அவிழ்த்து, அதிலிருந்து, கறுப்பான அத்தின்பண்டத்தை எடுத்துத் தன் பெற்றோர் முன் வைத்தான்.

" இதுவா உலகில் சுவை மிகுந்த தின்பண்டம்!" என்று வியப்பு மிகுந்து, அதில் சிறிய துண்டை எடுத்துச் சுவைத்துப் பார்த்தனர்.

அப்பொட்டலத்திலிருந்து அரசிளங்குமரன் அவிழ்த்து எடுத்துக் கொடுத்த தின்பண்டம் என்ன என்பது தெரியுமா? அதுதான் கேழ்வரகு அடை.

அவனைச் சூழ்ந்திருந்த சமையற்காரர்கள் யாவரும் மூக்கின்மீது தங்கள் விரலை வைத்துக் கொண்டு மிகுந்த வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

"ஐயா, இராசமடையரே, இன்றைக்கு இம்மாதிரியான தின்பண்டத்தைச் செய்து தாருங்கள்... எனக்குப் பசி தீவிரமாக எடுக்கிறது," என்றான் அவ்வரசிளங்குமரன்.

அன்றையிலிருந்து, அவ்வரசிளங்குமரன் பசியெடுக்கப் பெரிதும் உழைத்தான்; சிலம்பம், மல்யுத்தம் முதலியன பழகினான்; யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியன கற்றுக் கொண்டான்; பசித்த பின்னரே புசிப்பான். அதன் காரணமாக அவனது உடல் மிகுந்த வலிமை பெற்றது; போர்ப்பயிற்சி பெரிதும் செய்தான்; பெரியவனான பின்பு, தன் தந்தை போல பலநாடுகளை வென்றான்; பல கோயில்களைக் கட்டினான்; பல சிற்பங்களை இயற்றுவித்தான்; மக்களிடம் அன்புபூண்டு, அவர்களுக்கு உழைப்பின் பெருமையை விளக்கிவைத்தான்.

அரசிளங்குமரன் பின்வரும் சொற்களை அரண்மனைச் சுவர்களில் நாற்புறமும் பெரிய எழுத்துகளில் எழுதி வைத்தான்.

"பசித்தபின் புசி.'

"புசித்த நாக்கைவிடப் பசித்த நாக்கே சுவை அறியும்."

"உழைத்துப் புசி.'

"உழைப்பு கிளர்ச்சியும், உயர்வும் தரும்."

"உழைப்பின் வாரா உறுதியும் உளதோ?"

உலக்கைப் பூசை

'பூசையில் சிறந்தது உலக்கைப் பூசை'' என்று பழமொழியாகக் கூறுவதுண்டு. ஏன் அவ்வாறு கூறப்படுகின்றது என்பதற்குச் சுவைமிக்க ஒரு நிகழ்ச்சி கூறப்படுகிறது.

சிவபுரி என்ற ஊரில் வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் சிவபாதன். அவன் மிகுந்த சிவபக்தி உடையவன். பண்டாரங்கள் என்பவர்கள் சிவனடியார்கள். காவி உடை உடுத்துச் சிவநாமம் சொல்லிக்கொண்டு கோயில் முன் இருப்பார்கள். அன்றாடம் பிச்சை எடுத்து, வீடுதோறும் சென்று உணவைப் பிட்சையாக பெறுவர். அப்பண்டாரங்கள் சிலருக்கு நாள்தோறும் அவ்வணிகன் இன்னமுது இட்டே தானும் உண்பான். அவர்களை எங்குக் கண்டாலும், ''சுவாமி, அடியேன் சிறு குடிசையில் பிட்சை பண்ணியருளுமாறு தயை செய்ய வேண்டும்," என்று கனிந்து, வருந்தி அழைப்பான். அவனுக்கு எல்லாச் செல்வம் இருந்தும், மக்கட் செல்வம் மட்டும் இல்லாதிருந்தது. இத்தூய தரும சிந்தனையிலாவது ஆண்டவனின் அருள் கிடைக்காதா என்று சிவனடியார்களுக்குப் பணிவிடை புரிந்து வந்தான்.

சிவபாதனுக்கு மனைவியொருத்தியிருந்தாள். அன்றாடம் தன் கணவன் அழைத்து வரும் பண்டாரங்களுக்குச் சோறு சமைத்துப் போடுவதிலேயே தன் முழுநேரத்தையும் செலவிட்டாள். தன் கணவன் நாள்தோறும் இவ்வாறு செய்துவருவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தன் மனத்திற்குள்ளேயே பண்டாரங்களுக்கு அன்னமிடுவதை வெறுத்தாள். இதை வெளியே சொன்னால் தன் கணவன் கோபமடைவானோ என்று பொருமினாள். ஆயினும், இதற்கு முடிவு ஒன்று கட்ட வேண்டும் என்று வழி ஒன்று வகுத்தாள்.

RangaRakes
tamilnavarasam.com

ஒருநாள் சிவபாதன் தன் கடையிலிருந்து வீடு திரும்பும் நேரத்திற்குச் சற்று முன்னர் அவ்விடத்தில் பண்டாரம் ஒருவர் வந்தார். அவரை வணங்கி, "ஐயா இன்றைக்கு எம் குடிசையில் பிட்சை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்." என்று சிவபாதன் பணிந்து எழுந்தான். சோறு வேண்டாம் என்று பண்டாரம் சொல்வாரா? அவரும் அதற்கு இசைந்தார். "ஐயா, அதோ, தெரிகிறதே, அதுதான் என் வீடு. உடன் சென்று நான் அனுப்பியதாக என் மனைவியிடம் சொல்லும். அவள் ஆவன செய்வாள். நானும் இன்னும் அரைமணிப் பொழுதில் அங்கு வந்து விடுகிறேன்," என்று கூறினான் சிவபாதன். பண்டாரமும் அவ்வணிகனது இல்லம் வந்தடைந்தான்.

பண்டாரம் அவ்வணிகள் மனைவியிடம் சென்று, வணிகன் அனுப்பியதாகக் கூறினான். "இப்பண்டாரம் இவ்வூருக்குப் புதியவன் போலிருக்கிறது. சரி இன்று ஒன்று செய்ய வேண்டும் அதை நன்றே செய்ய வேண்டும்," என்று கருதினாள். உடன் அப்பண்டாரத்தை நோக்கி, "ஐயா, இப்படியே இரும்," என்று திண்ணை மீது பாய் ஒன்றை விரித்துப் போட்டாள். அப்பண்டாரமும் அவ்வீட்டுத்திண்ணையில் பாய்மீது உட்கார்ந்தான்.

வணிகன் மனைவி வீட்டு முற்றத்தை நன்றாகப் பெருக்கிச் சாணமிட்டு மெழுகினாள். தன் கால், கைகளைச் சுத்தம் செய்து கொண்டு, முகம் முழுவதும் விபூதி பட்டையாகப் பூசி, அதன்மீது பெரியதொரு குங்குமப் பொட்டு இட்டுக் கொண்டாள். பிறகு நெல்லுக்குத்துகிற உலக்கை ஒன்றை எடுத்து, அதற்கு சாம்பல் இட்டு அப்பினாள். அதன் மீது குங்குமம் இட்டு, சிறிது வேப்பிலைக் கொத்து ஒன்றைக் கட்டி, அதை முற்றத்தில் கிடத்தினாள். அதற்கு மும்முறை கீழே விழுந்து வணங்கி எழுந்தாள். ஏதோ மந்திரம் செபிப்பது போல் "முண முண" வென்று வெளியில் கேளாதபடி

[illegible]கொண்டிருந்தாள். பிறகு அவ்வுலக்கையைச் சாம்பல் [illegible] கழுவித் துடைத்தாள்.

[illegible]வணிகன் மனைவி செய்வதற்றையெல்லாம் திண்ணைமீது [illegible]ருந்தவாறே அப்பண்டாரம் உற்று நோக்கிக் [illegible]தான். வெகுவாக வியந்து, "இந்நாள் வரை நான் [illegible] பூசையைக் கண்டதேயில்லை. தாயே, இது என்ன [illegible] பூசையம்மா?" என்று வினவினான் அப்பண்டாரம்.

[illegible] அவ்வணிகன் மனைவி, "ஐயா, இது எங்கள் குல [illegible] இதன் விரிவை நீங்களும் அறியப்போகிறீர்கள்," [illegible] இது உன் தலைமேல் தான் வந்து [illegible] என்று உள்ளே போகும் பொழுது [illegible] காதில் விழும்படியாகக் கூறிச் சென்றாள்.

[illegible] அச்சொற்களை உரக்கக் கூறாவிட்டாலும், அவை [illegible] காதுகளில் நன்றாக விழுந்தன. அப்பொழுது [illegible], "நான் தெய்வாதீனமாகப் பிழைத்தேன்," என்று வணிகள் [illegible] மீண்டும் அத்திண்ணைப் பக்கம் வருமுன், ஓசை [illegible] எழுந்து வேகமாய்ச் செல்லத் தொடங்கினான்.

இவன் சற்றுத் தொலைவு போவதற்கும், வீட்டிற்குச் [illegible] வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. வந்தவுடன், "நான் [illegible] பண்டாரம் எங்கே?" என்று வணிகன் தன் மனைவியைக் [illegible] அதற்கு அவள், "நல்ல பண்டாரத்தை இன்று [illegible]னீர். அவர் வந்தவுடன், இவ்வுலக்கையைக் கேட்டார். [illegible] நான், இப்போதே தாங்கள் வந்து விடுவீர்கள், உங்கள் [illegible] இன்றித் தருதல் வழக்கம் இல்லை," என்று கூறி, [illegible]யில் உட்காருமாறு பாயை விரித்துப் போட்டேன். கேட்ட

RangaRakes
tamilnavarasam.com

உடனே உலக்கையைக் ஏன் கொடுக்கவில்லை? என்று கோவித்துக்கொண்டு போய்விட்டார் போலும் என்றாள்.

மனைவி கூறியதைக் கேட்டு வணிகன், “ஐயோ, பண்டாரம் கேட்டால், நான் அதைக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று என்றைக்காகிலும் சொல்லியிருக்கிறேனா?” என்று கூறி அவ்வுலக்கையைத் தன் கையில் தூக்கிக் கொண்டான். அவ்வணிகன் முன் சென்ற பண்டாரத்தைத் தேடி, அவனிடம் கொடுக்க விரைந்து தெருவிலே ஓடினான். தெருவில் வணிகன் உலக்கையும் கையுமான ஓடுவதைக் கண்டு அத்தெரு மக்களும் கூட்டமாகக் கூடி விட்டனர். இவற்றையெல்லாம் முன் சென்ற பண்டாரம், அத்தெருக் கோடியில் நின்று கொண்டு கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

உலக்கையும் கையுமாகத் தன்னை நோக்கி வணிகனும் ஒரு பெருங்கூட்டமும் வருவதைத் கண்ட அப்பண்டாரம் குடல் நடுங்கத் அங்கிருந்து மேலும் வேகமாக ஓடத் தொடங்கினான்.

அப்பண்டாரம் ஓடுவதைக் கண்ட வணிகன் அவ்வுலக்கையை ஏந்திய வண்ணமே மேலும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினான். “ஐயா, பண்டாரமே, இந்நாரும் உலக்கை.. உலக்கையை எடுத்துக் கொள்ளும்,” என்று உரக்கக் கூவிக் கொண்டே ஓடினான். “உலக்கை” என்ற சொற்கள் மட்டும் அப்பண்டாரத்தின் காதுகளில் விழுந்தன. அவ்வுலக்கை கொண்டு தன்னைப் பழி தீர்த்துக் கொள்ள வணிகன் ஓடி வருகிறான் என்று நினைத்து, அப்பண்டாரம் பின்னும் வேகமாக ஓடத் தொடங்கினான்.

வணிகன் தன் முதிர்ந்த வயதினாலும், பெருத்த தொந்தியினாலும், இன்னும் அப்பாண்டரத்தைத் தொடர்ந்து செல்ல முடியாமல், வெகு தொலைவு சென்று திரும்பிவிட்டான்.

RangaRakes

“[illegible] ரம் நெடுந்தொலைவு சென்று சற்றே திரும்பிப் [illegible]. வணிகன் தன் கையிலிருந்த உலக்கையுடன் வீடு [illegible]தைக் கண்டான். “ஐயகோ, இன்று பிழைத்தோம், [illegible]” என்று நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டு, ஒரு மரத்தடி நிழலில் [illegible]த்துக் கொண்டான்.

[illegible] மனைவி செய்த சூழ்ச்சி எப்படி? அன்று முதல் “[illegible] வீட்டிற்கு எந்தப் பண்டாரமும் வருவது கிடையாது. [illegible]ர்கள். அவ்வணிகனின் மனைவியும், “தீராத [illegible] தீர்ந்து விட்டது” என்று உள்ளுக்குள்ளே மிக்க [illegible].

[illegible], [illegible]த்தையும் ஓர் உபாயத்தால் வெல்லலாம் “[illegible]?

tamilnavarasam.com

பரமார்த்த குருவும் அவருடைய வியப்புமிக்க சீடர்களும்

குதிரை வாங்கச் சீடர்கள் திட்டமிடுதல்

குருமார்கள் வசிக்கும் இடம் "மடம்" எனப் பெயர் பெறு அத்தகைய மடங்களுள் "அஞ்ஞானமடம்" எனும் ஒரு மட புகழ்பெற்று விளங்கிற்று. அம்மடத்துக்கப் "பரமார்த்தகுரு" எனு தலைவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு வயது அறுபதுக்குமே ஆகிவிட்டதால், அவ இட்ட பணிகளைச் செய்ய அவரிடம் மட் மடையன், பேதை, மிலேச்சன், மூடன் எனும் பெயர்கள் கொண் ஐவர் அருஞ்சீடர்களாக அமர்ந்திருந்தனர்.

ஒருநாள் மட்டி, மடையன் முதலான சீடர் ஐவரும் ஒன்றுகூ "இவ்வூரிலிருந்து நமக்கு அவ்வப்பொழுது பயணம் செல் வேண்டிருக்கிறது. அதற்காகக் குதிரை ஒன்று வாங்கினா பயணத்தினால் ஏற்படும் செலவையும், இன்னலையும் தவிர்க்கலாம். ஐயா! உங்களுக்கு எப்படியாகிலும் குதிரை ஒன் வாங்கித்தர ஆவல் கொண்டுள்ளோம் எங்களுக்கு ஆசி கூறுங்கள் என்றுதம் குருவைப்பணிந்து நின்றனர். அதற்கு அக்கரு, "சீடர்கள் உங்கள் கருத்தை அறிந்து மகிழ்ந்தோம். குதிரை ஒன்று என்ன விலைக்குக் கிடைக்கும்?" என்று வினவினார். அக்கேள்விக் அச்சீடர்கள் "குதிரை ஒன்று அதிகம் போனால் நூறுபவுனுக்கு மே போகாது. இருப்பினும், ஐம்பது பொன்விலைக்குக் குறைந் கிடைக்காது.'' என்று பதிலிறுத்தனர். ''ஆ! அவ்வள விலையாகுமா? இப்பொழுது அதற்கு அவ்வளவு தேவையுமில்லை அவசரமும் இல்லை. பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாம்," என்று குரு

[illegible] சீடர்களும் தங்களது குதிரை வாங்கும் யோசனையை [illegible] னர். இவ்வாறு சிலமாதங்கள் உருண்டோடின.

ஒரு நாள் பொழுது சாயும் தருணம், அச்சீடர்கள் மேயவிட்ட [illegible] வந்து சேரவில்லை. அச்சீடர்கள் ஒவ்வொருவரும் [illegible] சென்று அப்பசுவைத் தேடினர். நன்றாகத் [illegible] அப்பசு கிடைத்த பாடில்லை.

[illegible] சுற்றிலுமுள்ள கிராமங்களுக்குள் ஒன்றிற்கு [illegible] சென்றிருக்குமோ என ஐயங்கொண்டு அண்மையில் [illegible] கிராமம் ஒன்றிற்குக் கால்நடையாகவே மட்டி என்னும் பெயர் [illegible] சீடன் நடந்து சென்றான்.

அன்று முதல் அவன் மூன்று நாள்கள் வரை சில [illegible] கிராமங்களில் சென்று காணாமற் போன பசு கிடைக்காமல் மீண்டும் [illegible] திரும்பி வந்து விட்டான். வந்ததும் குருவைப் பணிந்து, [illegible] நம் பசுவைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் அது [illegible]. சொற்பவிலையில் நமக்குக் குதிரை ஒன்று [illegible]." என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறினான்.

[illegible] குதிரை முட்டை பார்த்த படலம்

"குதிரையா கிடைக்கிறது? அஃதெவ்வாறு?" என்று குரு [illegible] ஆவல்மிக்குக் கேட்டார். மட்டி அதற்கு, "ஐயா, [illegible] போன பசுவைத் தேடிக்கொண்டு, ஊருக்கு ஊர், [illegible] வனம், மலைக்குமலை ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் [illegible] துருவித் துருவித் தேடினேன். அத்தருணம் தேவரீருடைய [illegible] யாலும், உம் சீடர்களின் திருப்பணியாலும், பெரிய ஓர் [illegible] ரைச் சரிவிலே நாலைந்து கோளிகைக் குதிரைகள் -

RangaRakes
tamilnavarasam.com

பெட்டைக் கழுதைகள் – மேயவும் கிடைக்கவும் கண்டேன். அருகே போக, நான் எந்த நாளும் காணாதவைகளும், இரு கரங்களாலு கூடத் தழுவ முடியாத அத்துணை பெரிய குதிரை முட்டை ஒன்றை கண்டேன். பின்னர் அதுபோன்ற பல அங்கங்கே காணப்பட்டன அப்பொழுது அங்கிருந்த ஒருவரை அணுகி இவை யாவும் குதிரை முட்டைகள் அல்லவோ? என்று ஐயந் தீர்த்துக் கொள்ளக் கேட்டேன் அவன் என்னை மிகந்த வியப்புடன் பார்த்தான். "ஆம் அவையாவும் குதிரை முட்டைகள் தாம். ஒவ்வொன்றின் விலையு மிகக் குறைவே. நாலைந்து பொன் மாத்திரமே. ஆனா இச்செய்தியை வேறெவரிடமும் கூறாதீர்," என்றான். மற்றும் "ஐயோ, இது நல்ல வாய்ப்பு. அருகிலேயே சாதிக் குதிரைகள் கிடைக்கின்றன. அவற்றை நாம் எவ்வாறு வளர்க்கின்றோமோ அவ்வாறெல்லாம் எளிதாய் இணங்கத் தக்கவையாம்" என்று சொன்னான், சீடன் தன் குருவிடம்.

<u>மட்டியும் மடையனும் குதிரைமுட்டை வாங்குதல்</u>

எல்லோரும் அக்குதிரை முட்டையை வாங்க ஒப்புக்கொண்டனர். பின்னர், மடையன் என்பவனை அந்த மட்டியுடன் அனுப்பி, அவன் கையில் ஐந்து பொற்காசுகளைத் தந்து நேரம் கழிக்காமல் வந்து சேருமாறு பணித்தார். அவர்களின் குருநாதர். மேலும் அக்குருவும் சீடர்களும் அவர்களைச் சிறிது தொடர்ந்து சென்று, வழியனுப்பி விட்டு யாவரும் தம் மடாலயம் வந்து சேர்ந்தனர்.

மட்டியும் மடையனும் இரவு மூன்றாம் சாமத்தில் சந்திரன் வானத்தில் தோன்றியவுடன் புறப்பட்டனர். அவர்கள் இருவரும் இரண்டரை காத வழிக்கப்பால், முன்கண்டு குறித்த அடையாளமிட்ட [illegible] போய், சாம்பல் பூசணிக்காய்த் திரள்திரளாகக் காய்த்துக் [illegible]யினைக் கிட்டினார்கள். அங்குக் குவிந்திருந்த [illegible]களைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்து, அதைக் [illegible]ன்ற குடியானவரை அணுகி, "ஐயா, இங்கக் கிடக்கம் [illegible] கருநள் எங்களுக்கு ஒன்று மிக இன்றியமையாது [illegible]. அதை நீங்கள் உடன் நியாயவிலைக்குத் தயவு [illegible]. எங்கள் குருநாதருக்கு மிகவும் சிறந்த உதவி [illegible]ீர்கள்." என்று கெஞ்சிக் கேட்டார்கள்.

[illegible]கோளைச் செவி சாய்த்துக் கேட்ட [illegible] காவற்காரர், வந்தவர்களின் மூடத் தனத்தைக் [illegible] மகிழ்ந்து, "ஓ, ஓ! நீங்கள் தேடி வந்தது உத்தமசாதிக் [illegible] அல்லவா? குருநாதருக்கு அத்தகைய குதிரைகளே [illegible] மற்ற குதிரைகள் அவரைக் கீழே தள்ளி உடலில் [illegible] ஏற்படுத்தவல்லனவே. ஆனால் இத்தகைய உயர்ந்த [illegible] குதிரைகளை நீங்கள் நீங்கள் வாங்க வல்லீரோ? [illegible]களின் முட்டை விலை மிக உயர்ந்திருக்குமே?" என்று [illegible]

அதற்கவர்கள், "போம் ஐயா, இதற்கு ஐந்து பொன்தானே [illegible] அதை நாங்கள் ஏற்கனவே அறிவோம். நாங்கள் என்ன [illegible]? எங்களுக்குத் தெரியாதது போல, ஏன் இவ்வாறு [illegible] விலை கூறுகிறீர்கள்? இதோ, இந்த ஐந்து பொன்னையும் [illegible] வாங்கிக் கொண்டு, நல்ல சாதிக்குதிரை முட்டையாக [illegible]ரும். இது உமக்கும் புண்ணியம். எங்கள் குருநாதர் [illegible]சியும் உங்களுக்கு உடன் கிடைக்கும்,'' என்று [illegible]யானவரைப் பணிந்து, வணங்கிக் கேட்டனர் அச்சீடர்கள்.

RangaRakes
tamilnavarasam.com

அவர்கள் இவ்வாறு கூறுவதைக் கேட்ட அக்குடியானவ "நீங்கள் நல்ல மனிதர்கள் போன்று தோன்றுகிறது. இதோ அங் வசிக்கும் என் எசமானரை ஒரு சொல் கேட்டுவந்து விடுகிறேன் இங்கேயே உட்காருங்கள்," என்று கூறிவிட்டு, தம் எஜமானரிட சென்று அம்மதியிலிகள் வந்த விவரத்தைக் கூறி, அவரிடம் ஒ காயைவிற்க அனுமதி பெற்று வந்தார்.

"ஐயன்மீர், உங்களுடைய உயர்ந்த குணத்தையொட்டியே இந்தக் குதிரை முட்டையை இந்த எளிய சொற்ப விலைக்கு – அடக் விலைக்குத்தர என் முதலாளி இசைவு அளித்துவிட்டார். நல்லது உங்களுக்கு உங்கள் மனத்திற்குப் பிடித்த ஒரு நல்ல முட்டையை தேர்ந்தெடுங்கள். நான் அதைப் பக்குவமாக உங்களிட தருகிறேன். அதற்கு எந்த ஊறும் விளைவிக்கக் கூடாது அப்படியாயின் ஒன்றைத் தருகிறேன்," என்று அக்குடியானவ கூறிமுடித்தார்.

அதற்கு அவர்கள், "ஐயா, பெருந்தகையீரே! அதைப்பற்ற எங்களுக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? அவ்வாறே எவரிடமுப வெளிப்படுத்தவில்லை," என்று கூறி, தங்கள் மனத்திற்க பிடித்தமான ஒரு பெரிய காயைத்தெரிந்து அடையாளமிட்டுக் காட் நின்றனர் அச்சீடர்கள். உடன் அக்குடியானவர் அவர்களை ஓ ஓரமாக நிற்கவைத்துவிட்டு, அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த பூசணிக்காயை அறுத்து எடுத்துக் கொண்டு அவர்களிடம் வந்தார் அதை அவர்களிடம் கொடுத்து மிகவும் விழிப்புடன் அக்குதிரை முட்டையை எடுத்துக் செல்லுமாறு கூறி விலைபேசிய ஐந்த பொற்காசுகளையும் பெற்றுக் கொண்டார். அச்சீடர்களும் அக்குதிரை முட்டையுடன் தாங்கள் வந்தவழியே ஏகினர்.

[illegible]த்தநாள் விடியற்காலை சூரியன் தோன்றுவதற்கு [illegible] அக்கும்பிருட்டில், மடையன், மற்றொரு சீடன் [illegible] தலைமீது அம்முட்டையை எடுத்து வைத்து [illegible]கொண்டு முன்னே சென்றான். அப்பொழுது வழி நெடுக [illegible] யின் அதிசயத்தை வியந்து பேசிய வண்ணம் [illegible].

[illegible] தங்கள் செயலைப் புகழ்ந்து செல்லல்.

[illegible]களின் தவ வலிமையால் அரிய பெரிய [illegible] கைகூடும் என்பார்கள். அதற்குச்சான்று, [illegible] கைகூடக்காண்பதே. நம் குருநாதர் செய்து [illegible] இதுவே. நூறுபொன், நூற்றைம்பது பொன் [illegible] குதிரை முட்டையை, மாயப்பொடி தூவிபறித்தச் [illegible], நாம் அதை எத்தனை எளிதாக ஐந்தே பொன் [illegible] வருகிறோம். இத்தகைய நல்வாய்ப்பு யாருக்கு [illegible]? நம் குருநாதரின் நல்லூழ் அன்றோ?" என்றான் மட்டி.

[illegible] மடையன் , "இதிலே வேறு கருத்து உண்டா? [illegible]ணிய பயிரில் புண்ணியம் தெரியும்." என்று நம் [illegible] கூறும் பழமொழியை நீ அறிந்திலையோ? நம் [illegible] ள்ளபடியே புண்ணிய ஆத்மா என்பது அவருக்கு [illegible] வாய்த்துள்ள இந்த அதிசயக் குதிரை முட்டையின் [illegible], உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் தெரிகின்றதே! [illegible]னான். அதற்கு மட்டியும் "ஆம், உண்மை! எம் குருநாதர் [illegible]" என்று பேரொலி எழுப்பி, இருவரும் நெடுகச் சென்றனர்.

RangaRakes
tamilnavarasam.com

குதிரை முட்டையிலிருந்து குதிரைக் குட்டி வெளிப்படுதல்

இவ்வாறு அவர்கள் இருவரும் மெய்மறந்து மகிழ்ச் பொங்கப் பேசிச் சென்றார்கள். பின்னர் அவர்கள் ஓர் இடுக்கி வழியாகப் போக நேர்ந்தது. அவ்வழியோரத்தில் சாய்ந்திருந்த ஒ மரத்தின்கிளை குறுக்காகப்பட்டு, மட்டியின் தலைமீது இருந் அச்சாம்பற்பூசணிக்காயைக் கீழே விழச் செய்தது. அத காரணமாக, அருகிலிருந்த பாறையொன்றின் மீ அதுவிசையாகத் தாக்கித் தகர்ந்து இரு பிளவாகப் பிளந்து நின்றது அப்பொழுது அங்கிருந்த புதரிலே பதுங்கியிருந்த முயல் ஒன்று அவ்ஒலியைக்கேட்டு, வெகுவேகமாக ஓடத்தொடங்கிற்று. அம்முய ஓடுவதைக் கண்ட அவ்விருவரும், அதோ! முட்டைக்குள்ளிருந் குதிரைக்குட்டி ஓடுகிறது, ஓடுகிறது என்று ஓலமிட்டுக் கொண் அவ்விருவரும் ஓடின அம்முயலைப் பிடிக்கத் தலை தெறிக் ஓடினர். அவர்கள் காடும், குன்றும், மேடும், பள்ளமும், முள்ளு முரடும் நிறைந்த இடங்களில் கண்தெறிக்க ஓடினர். அத காரணமாக, அவர்கள் உடுத்தியிருந்த ஆடை, செடிகளில் சிக்கி கிழிந்து கயிறாகத் தொங்கின. முட்கள் முதுகைக்கிழிக்க கற்க அவர்கள் கால்பாதங்களையும் புண்படுத்த, உடலெல்லாம் இரத்த கசிந்து வெளியே தெரிய, ஊற்றிலிருந்து பெருகுவதுபோன் வியர்வை வழிய, நெஞ்சு பதைபதைக்க, காதடைக்க, நாவற தாகம் மிக, குடல் குழம்ப, இரைப்பெடுத்துப் பெருமூச்சு வாங் ஓடியும், ஓடிப்போன முயல் அகப்படாமையால், அவர்கள் ஓரிடத்தி தடுத்துத் தவித்து விழுந்தனர். அதற்குள் அம்முயல் கண்களுக் எட்டாத தொலைவில் சென்று, மாயமாய் மறைந்து விட்டது அச்சீடர்களும் இளைப்பாறாமல், முள்ளும் கல்லும் கால்களி குத்தியபடியால், நொண்டி நடந்து, அன்றைக்கெல்லாம் அன்ன

RangaRakes

[illegible] பசியுடன் பட்டினிகிடந்து, சூரியன் மறைந்த பிறகு தம் [illegible] அஞ்ஞான மடத்துக்கு வந்து சேர்ந்து, அம்மடத்தின் [illegible] நுழைந்தனர்.

[illegible] போனதைப் பற்றிக் குருநாதர் அறிய வருதல்

[illegible] சீடர்கள் இருவரம் மடத்து வாயிலில் நுழையும் [illegible] பா! குதிரைமுட்டை வாங்கப்போன இலாபம் [illegible]" என்று கூவி, வாயிலும் வயிற்றிலும் [illegible] கொண்டு கீழே விழுந்தார்கள். உள்ளே இருந்த மற்ற [illegible] ஓடி வந்து கீழே விழுந்தவர்களைக் கைதூக்கி [illegible] கொடுத்துக் களைப்புத் தீர்த்து, என்ன இன்னல் [illegible] என்று வினவினர். பின்னர் அவர்கள் நடந்தேறிய [illegible] யும் ஒன்றுவிடாமல் தெரிவித்தனர். பின்னர் [illegible] தன்னுள்ளே வியந்து மற்றவர்களுடன் "ஐயா, [illegible] ஓடும் குதிரையை நான் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. அது [illegible] ந்த சாம்பல் நிறமாய், ஒரு முழநீளமாய், முட்டைக்குள் [illegible] டியாகவே இருந்தது. ஆயினும் அதன்தன் [illegible] களையும் விரித்துக்கொண்டு, இரண்டு விரற்கடை [illegible] குறுகிய காலைத்தூக்கி, நீட்டி ஓடின வேகத்தை நான் [illegible] று சொல்வேன்! சொல்ல நினைத்தால் உடல், உள்ளம் [illegible] ங்குகின்றன," என்று கூறினான்.

[illegible] அவர்கள் அவ்வாறு கவலை கொண்டு முகம் [illegible] ருந்ததைக் கண்ட குருநாதர், அவர்களைப் பார்த்துக் [illegible] க்தி, "கூண்டோடே போயிற்றுக் குளிரும் காய்ச்சலும்" [illegible] போல, ஐந்து பொன்போனதல்லாமல், அதனுடன் குதிரைக் [illegible] போய்விட்டதே! அது தேவையில்லைதான். சிறு

tamilnavarasam.com

குட்டியாயிருக்கம் பொழுதே இவ்வளவு. கடுமையான வேகத்துடன் ஓட்டம் பிடித்தால், இனிமேல் அது வளர்ந்து பெரியதாகும் போது எப்படிப் பறக்க மாட்டாது? பயம், நடுக்கம் இன்றி அதன்மீது யார் சவாரிசெய்ய முடியும்? அப்பா! நான் கிழவன் ஆயிற்றே அப்பேர்ப்பட்ட வாயு வேக மனோவேகக் குதிரை, பண செலவில்லாமல் வெறும் இலவசமாகக் கிடைப்பதாயிருந்தாலும் அது நமக்கு வேண்டாம்! வேண்டவே வேண்டாம். மேலும் அக்கொடிய – கடுமையான – வேகமுடைய குதிரைக்குட்டி கிடைக்காமல் போனதே எம்முன்னோர் செய்த பெருந்தவம், என்று அவர்களை மனவுளைச்சல் பெறவேண்டாமென்று ஆறுதல் கூறி தாமும் சிறிது அமைதி அடைந்தார். எல்லோரும் ஒருமித்த குரல் எழுப்பி "குருநாதர் வாழ்க" என்று ஒலிசெய்த வண்ணமிருந்தனர்.

RangaRakes

அரசரின் மாயச் சட்டை

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மேலை நாட்டில் பேரரசர் ஒருவர் ஆண்டுவந்தார். அவருக்கு எப்பொழுதும் புதுவிதமான உடைகளை அணிந்து மகிழ்வதிலேயே விருப்பம் மிகுதி. தன் வருவாய் முழுவதையும், புதுத்துணிகள் வாங்குவதிலேயும், [illegible] எவரும் அணியாத வகையில் ஆடைகளைத் [illegible] உடைகளாக அணிந்து கொள்வதிலேயும் செலவிட்டார். அதுவே அவருக்கு ஒரு பொழுது போக்காகவும் இருந்தது. தம் [illegible] அரசாங்கத்துப் போர் வீரர்களோ என்ன ஆனார்கள் என்பதைப் பற்றி சிறிதேனும் அவ்வரசர் கவனிப்பதில்லை. [illegible] நடக்கும் தர்பாருக்கோ நீதிமன்றத்துக்கோ அவர் [illegible] ஒருநாள் தான் போவார். அதுவும், அங்கே போவதன் காரணம், தம்முடைய புதிய வேலைப்பாடமைந்த துணிகள் தைக்கப்பட்டிருந்த விதத்தைக் காட்சியாகக் காட்டுவதற்கே ஆகும். அவருடைய அன்றாட அலுவல்களில், ஒவ்வொரு [illegible] தனியாக உடைகள் உண்டு. மற்ற அரசர்களைப் பற்றி கூறவேண்டுமாயின், "அவர் நீதி மன்றத்திலோ அல்லது அரச அவையிலோ இருக்கிறார்," என்றே கூறலாம்; ஆனால் இந்த அரசரைப் பற்றிக் கூறவேண்டுமாயின், "இவர் எப்பொழுதும் தம் ஆடை அலங்கரிக்கும் துணியறையிலேயே இருக்கிறார்" என்றுதான் கூற வேண்டும்.

அரசருடைய தலைநகரம் மிகப்பெரிய நகரமாயிருந்ததால், ஆட்கள் வருவார் போவார்க்குக் குறையேதும் கிடையாது. அதன் காரணமாக அங்குப் பொழுது வெகு விரைவில் சென்று விடுவது போலத் தோன்றும். ஒவ்வொரு நாளும் அந்நிய நாட்டிலிருந்து

tamilnavarasam.com

எவராகிலும் புதியவர் ஒருவர் அல்லது இருவர் வந்து போய்க்கொண்டேயிருப்பர்.

இவ்வாறு இருக்கும் பொழுது, ஒருநாள் இரண்டு போக்கிரிகள், தங்களை நெசவாளர் என்ற பெயரால் வழங்கிக்கொண்டு, அப்பேரரசர் முன்னர் வணக்கம் செய்து நின்றனர். தாங்கள் சிறந்த நெசவாளர் என்றும், மிகவும் மெல்லிய ஆடைகளையும், பலவித வண்ணவேலைப்பாடுகள் அமைந்த துணிகளையும் உடையாக நெய்வர் என்றும் தம்மை விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டார்கள். மற்றும், அவ்வாறு அவர்கள் நெய்த ஆடைகள், தங்கள் பதவிக்குத் தகுதியற்றவர்கள் கண்களுக்கும், சாதாரண குணம் படைத்தவர் கண்களுக்கும் புலப்படா என்றும் அவர்கள் அவ்வரசரிடம் அறிவித்தனர்.

"ஆகா! இத்தகைய உடை மிகவும் வேண்டப்படுவதேயாம். என்னிடம் அத்தகைய உடை ஒன்று இருப்பினும் கூட, அதன் மூலமாக, என் அரசாங்கத்தில் யார் யார் பதவிக்குத் தகாதவர் என்பதை உடன் அறிந்து கொள்ளக்கூடும்; மற்றும், புத்திக்கூர்மை படைத்தவர்களிடமிருந்து, சாதாரண புத்தியுள்ள பாமரனைப் பிரித்துத் தெரிந்தும் கொள்ளலாம் அல்லவா" ? என்றும் அரசர் எண்ணினார்.

"இப்படிப்பட்ட உடை உடன் எனக்குத் தேவை. ஆகையால், இதை நீங்கள் இப்பொழுதே, நெய்யத் தொடங்கி விடுங்கள். கால நீட்டிப்புச் செய்தல் வேண்டா," என்று கூறி, அவர்களுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கொடுக்க உத்தரவிட்டார். போக்கிரிகள் புன்முறுவல் பூத்துக் கொண்டே அப்பெருந்தொகையை பெற்றனர்.

[illegible]கயவர்கள் இருவரும் இரண்டு கைத்தறிகளை [illegible]. அவற்றைத் தம் முன் வைத்துக் கொண்டு ஓயாது [illegible] கொண்டிருந்தனர். ஆனால், அவற்றில் ஒரு நூல் [illegible] இட்டு அவர்கள் சுற்றவில்லை. மற்றும் அவர்கள் [illegible] பட்டு நூலையும், சரிகைக் கம்பிகளையும் கேட்டு [illegible]மே இருந்தனர். இவை யாவற்றையும் தங்கள் [illegible]துக் கொண்டு, இரவில் வெகுநேரம் வரை வெற்றுக் [illegible] தம் கைகளால் சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர். [illegible] வைத்து இழுப்பது போலவும், நெய்வது போலவும் [illegible] கொண்டிருந்னர்.

"[illegible] என்ன செய்கிறார்கள்? எனக்காக அவர்கள் [illegible] உடை என்னவாயிற்று? அவ்வுடை சட்டையாக [illegible]றல்லவோ நான் விரும்பினேன். அச்சட்டை [illegible] [illegible]ந்துள்ளது?" என்பவற்றை அறிய மிகுந்த ஆவல் [illegible]. இருப்பினும், அக்கயவர்கள் அரசருக்கு முன்னர் [illegible] வந்தது. அதாவது மிகவும் சாதாரண குணம் [illegible], பதவிக்குத் தகுதியற்றவர்களுக்கும் [illegible] [illegible]லப்படாது என்பதே. அதன்படி அவ்வாடை, [illegible] கண்களுக்கும் தெரியாமல் போனால், தம்மை [illegible] [illegible]ர்கள் என்று எண்ணமிட்டு, "முதலில் [illegible] அனுப்பி, அவர்கள் நெய்வதை அறிந்து [illegible]," [illegible] கருதினார் அவ்வரசர். மற்றும், மந்திரியே [illegible]; [illegible]தனால் அத்தொழிலுக்கு அவரே சிறந்தவர்; [illegible], என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்து, அதன்படி தம் [illegible] [illegible]நெசவாளர்களின் சட்டை நெய்யும் நிலை [illegible] [illegible]லையில் உள்ளது எனும் செய்தியை அறிந்து வர [illegible].

RangaRakes

tamilnavarasam.com

அரசரின் கட்டளையைத் தலைமேல் தாங்கி, வயதான உண்மைபேசும் அம்மந்திரி, வெற்றுத்தறிகளை சுற்றிகொண்டிருக்கும் கயவர் நெசவாளர்களிடம் சென்றார். "என்ன இது புதுமையாக இருக்கிறது? இவர்கள் வெற்றுக் கைத்தறிகளை மட்டும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களே? நூல் இழை ஒன்று கூட இதில் காணோமே? இதன் பொருள் யாதாக இருக்கலாம்?" என்று தமக்குள் எண்ணமிடலானார். மற்றும், தம் கண்களை அகலத்திறந்து, அத்தறிகளை உற்று நோக்கினார். "எவ்வாறு நோக்கினும் ஒரு நூலிழையாவது காணவில்லையே? என்ன சூழ்ச்சி இது?'' என்று தமக்கேற்பட்ட ஐயத்தை முகக்குறிகளால் வெளியிட்டார். ஆயினும், அவர் வாய்விட்டு ஒரு சொல்லேனும் கூறினாரல்லர்.

மந்திரியாரின் வருகையைக் கண்டு, அப்போக்கிரிகள் இருவரும் மிகுந்த உற்சாகத்துடனும், மரியாதையுடனும் வரவேற்று தாங்கள் புதிய ஆடை நெய்வதைக் காட்டுவது போல் கைத்தறிகளை இன்னும் வேகமாகச் சுற்றினர். அம்மந்திரியின் முகத்தில் ஐயக்குறிகள் காணப்படுவதை அறிந்த அப்போக்கிரிகள், "இதோ பாரும், பெரியீர், மிகுந்த சிறந்த உடை பல வண்ணங்களில் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இதோ இதுதான் பச்சை வண்ணம்; அதோ அந்த மூலையில் நீலவண்ணம்; இடையிடையே சிவப்பு கலந்த பொன் வண்ணம். இதன் மென்மை தொட்டால் கூடத் தெரியாது... இதோ பாரும். ஏன் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?" என்று கூறினர். தாங்கள் நெய்வது போன்று பாசாங்கு செய்து நெய்த ஆடையைக் கைகளில் அகல விரித்துக் காட்டுவது போல் பாசாங்கு செய்தனர்.

RangaRakes

ஆனால், அவர்களுடைய கைகளில் ஆடை எதுவுமே [illegible] இந்த விந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்ற மந்திரி, "ஆகா! இதென்ன மாயம்? என் கண்களுக்கு ஒரு நூலிழையும் [illegible]யே! ஒருகால் நான் என் பதவிக்குத் [illegible]? இல்லை... நான் ஒரு சிறந்த முட்டாளோ? [illegible], இது வெளியில் தெரிந்தால் எனக்கும் பெரும் [illegible]? ஆகவே, நாம் எதையும் பார்க்காவிட்டாலும் கூட, [illegible]க் கொள்ள, யாவற்றையும் பார்த்ததாகவே [illegible] என்று தமக்குள்ளேயே ஒருமுடிவுக்கு வந்தார்.

"[illegible] அப்போக்கிரிகளுள் ஒருவன் மந்திரியை நோக்கி, [illegible]! ஏன் மௌனம்? இந்தச் சரிகை வேய்ந்த [illegible] வண்ணங்கள் கொண்டு மின்னுகின்றதே?... [illegible] தெரியவில்லை?... இது உங்களுக்குப் [illegible] கூறும்... வாய்விட்டுச் சொல்லும்..." என்று [illegible] இருப்பினும் அவனுடைய கையில் ஒரு [illegible].

[illegible] தம் நிலையை உணர்ந்து, "ஆகா! அற்புதம், மிக [illegible] இத்தகைய வண்ணங்கள் கொண்ட உடையை நான் [illegible] கிடையாது. இதுவே அரசர்க்குகந்த சட்டை. [illegible] இல்லை..." என்று மந்திரி உரக்கக் கூறினார். இதை [illegible] அரசர்க்குக் கூறுவேன், என்றும் சொன்னார். "ஐயா [illegible]. அவ்வாறு தெரிவிப்பதற்கு உமக்கு மெத்த வந்தனம்," [illegible] கரங்களையும் உயர்த்தி மரியாதை செய்தனர். மற்றும், [illegible] தாங்கள் நெய்ததாகப் பாவனை காட்டிய துணிகளுக்குப் [illegible] பெயர்களை இட்டனர். அப்பெயர்கள் யாவற்றையும் [illegible] கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டார். அரசரிடம்

tamilnavarasam.com

அப்படியே அவற்றை ஒப்பிப்பதற்காக உடன் போக்கிரிகள், "மந்திரியாரே, தாங்கள் இப்பொழுது சென்றவுடன் எங்களுக்குத் தேவையான பட்டுநூலும்,சரிகைக்கம்பிகளும் அனுப்பி வைக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் இவ்வேலை பாதியிலேயே நின்றுவிடும். உடன் அனுப்பிவையும்," என்றனர். அம்மந்திரியும் அவ்வாறே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு சென்றார். உடன் பட்டு நூலும் சரிகையும் அனுப்பப்பட்டன. அவை யாவும் அப்போக்கிரிகளின் பைகளில் அடைக்கலம் புகுந்து கொண்டன.

அரசர் சிறிது நேரத்தில் மற்றொரு அதிகாரியை அந்நெசவாளர்களிடம் அனுப்பிவைத்தார். அவர்கள் தம்முடைய உடை எவ்வளவு முடிந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்துவர அதிகாரி அனுப்பப்பட்டார். அவ்வதிகாரியும் முன் வந்த மந்திரி போலவே, அவர்களிடம் சென்று, கண்களை அகலத் திறந்து துழாவிப்பார்த்தும்; ஒரு நூலிழையேனும் அக்கைத்தறியிலிட்டுச் சுற்றியதாகத் தெரியவில்லை. தம் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, கண் பார்வை கெட்டுவிட்டதோவென, தன் மூக்குக் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டு பார்த்தார். அப்பொழுதும், அவர்கள் இருவரும் நூலிழை எதுவுமின்றி, வெறும் வெற்றுக் கைத்தறியையே சுற்றிக் கொண்டிருந்ததை அவ்வதிகாரி கண்டார். அவர்கள் அதை மிகுந்த வேகமாகச் சுழற்றுவதிலேயே தம் கருத்தைச் செலுத்தி நின்றனர். அவ்வதிகாரி அவர்கள் அருகில் சென்றதும், அப்பொழுதுதான் அவரைப் பார்த்தாற்போல, உடன் எழுந்து வணக்கம் செய்தனர். "ஐயா, முன்னர் மந்திரி பார்த்த ஆடையைத் தான் நீங்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அவர் இப்பொழுது தான் இதன் வனப்பைப் புகழ்ந்து சென்றார்.... உங்கள் கருத்து அதுவோ அல்லது...?"

RangaRakes

புதிதாக வந்த அதிகாரிக்கு ஐயம் வந்துவிட்டது. "இதன் தனியான குணத்தால், இதன் வேலைப்பாடு முன்வந்து சென்ற மந்திரிக்குத் தெரிந்துள்ளது போலும், ஒருகால், என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றால், என் பதவிக்கு நான் அருகதையற்றவனாகிவிடுவேன் அன்றோ? ஆகையால் அந்தப் பழியை நான் ஏன் ஏற்க வேண்டும்? முன் வந்த மந்திரியே வியந்து கூறியுள்ளபொழுது நான் ஏன் அதை மறுக்க வேண்டும்? அதை விட நன்றாக இருக்கிறது என்று கூறிவிட்டால் போகிறது," என்று மனத்தில் நினைத்தார். "ஆகா! ,இது தான் உடை என்பது. இத்தகைய உடைகளே அரசர் அணியத் தக்கது. அதுவும் எம் பேரரசருக்கு இதைவிடச் சிறந்தது கிடைக்காது," என்று கூறிவிட்டு, "இச்செய்தியை எம் அரசருக்கு உடன் அறிவிக்கிறேன்," என்று அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். அவ்வதிகாரியிடம் அப்போக்கிரிகள், "எங்களுக்குப்பட்டு நூலும், சரிகைக் கம்பியும் இன்னும் தேவை. அவற்றை உடன் அனுப்பச் சொல்லும். இல்லையேல், அரசர் சட்டை பாதியுடன் நின்றுபோகும்," என்று கூறினர். அதிகாரியும் உடன் சென்று, அவர்கள் கேட்ட பட்டு நூலையும், சரிகைக் கம்பிகளையும் அனுப்பிவைத்தார். அவற்றையும் அவர்கள் முன்போலவே தங்கள் பைகளில் இட்டுப் பதுக்கி வைத்தனர்.

மேற்கூறிய மந்திரியும், அதிகாரியும் ஒருவர் பின் ஒருவராக அரசரிடம் சென்று, தாங்கள் அதுகாறும் காணாத சட்டை ஒன்று நெய்யப்படுவதாகக் கூறினர். "அப்படியானால் நானும் இன்று சென்று பார்வையிடுகிறேன். நாளைக்கு என்னுடைய பிறந்த நாள் அல்லவா? அதற்குகந்த அந்த உயர்ந்த சட்டையிலேயே நாளைக்கு அரச அவையில் காட்சி கொடுக்கலாம் அல்லவா?" என்று சொல்லித் தாமும் அப்போக்கிரிகள் கைத்தறி சுற்றும் இடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

tamilnavarasam.com

அரசர் வருவதைப் பணியாளர் மூலம் அறிந்த அப்போக்கிரிகள் முன்னைவிட மேலும் பன்மடங்கு வேகமாகத் தறிகளைச் சுழலவிட்டனர். அவ்வீட்டில் உள்ள விளக்குகளை மிகுந்த ஒளிவிடுமாறு ஏற்றிவைத்தனர். துணிநெய்வதைப் போன்று கால்களையும், கைகளையும் ஆட்டிப் பாவனைசெய்து, அடிக்கடி நெய்த துணியை எடுத்துப் பார்ப்பது போல் கைகளில் எடுத்துப் பார்க்கிறதுபோல் பாசாங்கு செய்து, பரீட்சை இட்டுப்பார்த்தனர்.

உடன் அரசரும் அவ்விடத்துக்கே வந்துவிட்டார். அவருடன் அவரைச் சார்ந்த பரிவாரமும் புடைசூழ்ந்து விட்டது. அக்குழுவில் முன்னர்வந்து சென்ற மந்திரியும் அதிகாரியும் இருந்தனர். இவர்கள் வருவதையறிந்த அப்போக்கிரிகள் முன்னையும் விட வேகமாகக் கைத்தறிகளைச் சுற்றினர். ஆயினும், அவற்றில் ஒரு நூலிழையேனும் இட்டு நெய்தார்கள் அல்லர் வெற்றுக் கைத்தறியை மட்டும் கழற்றிய வண்ணமே இருந்தனர்.

அக்குழுவில் இருந்த மந்திரியும், அதிகாரியும், "இதோ, இங்கு நெய்யப்பட்டுள்ள உடை மிக மிக நேர்த்தியானது; என்ன வேலைப்பாடு! என்ன நெசவு நுணுக்கம்! என்ன மேன்மை வாய்ந்த சட்டை! எத்தனை விதவித வண்ண வேலைப்பாடுகள்!" என்று கூறி, அவர்கள் அங்கிருந்த வெற்றுக் கைத்தறிகளைச் சுட்டிக் காட்டினர். மற்றவர்களும் அவ்வாறே தாங்கள் மனக்கண்களால் காண்பதுபோல காணவிரும்பினர். உண்மையில் தாங்கள் மனக்கண்களால் காண்பதுபோல காணவிரும்பினர் உண்மையில் ஒரு நூலிழையும் இல்லாமலே. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பதவிக்கு அருகதையுள்ளவரே என்பதை இதனால் அறிவித்துக் கொண்டனர் போலும்!

RangaRakes

"என்ன இது? நூலிழை ஒன்று கூட இல்லையே? என் கண்கள் குருடா?... அவர்களுக்குத் தெரிவதாகச் சொல்வது என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லையே? ஒருகால் நான் சுத்த முட்டாளோ? அல்லது நான் இவ்வரச பதவிக்கு அருகதையற்றவனா? அதனால்தான், அவர் கண்களுக்குப் புலப்படுவது என் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை போலும்," என்று தமக்குள்ளேயே அரசர் சிந்தித்தார். "இதற்கு நாம் என்ன செய்வது? நான் முட்டாள் என்று வெளியே காண்பித்துக் கொள்வது முற்றிலும் அவமானமன்றோ?" என்று மீண்டும் ஒருமுறை ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்தார். "ஆகா! நீங்கள் நெய்திருக்கும் துணி மிகமிக நேர்த்தியானது; இதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். எனக்குகந்த விநோதம் வாய்ந்த சட்டை இதுவே," என்று அரசர் உரக்கக் கூறினால். அந்த வெற்றுக் கைத்தறியை முறைத்துப் பார்த்துச் சிரித்தார். அப்படியும் அவருடைய இரண்டு அதிகாரிகளும் புகழ்ந்த உடையைத் தாம் அங்கக் காணவில்லையே என்று குறை கூறினார் அல்லர்.

அரசருடைய குழுவில் உள்ள மற்ற யாவரும் அந்தக் கைத்தறியை தங்கள் கண்களைத் தேய்த்துக் கொண்டு உற்றுப்பார்த்தனர். அவர்களாலும், மற்றவர் பார்த்த அளவுக்கு மேல் யாதும் காணமுடியவில்லை. இருப்பினும், அக்கூட்டத்தில், தமக்குப் புலப்படவில்லை என்றால், தாம் முட்டாளாகக் கருதப்படுவார் என்றும், தகுதியின்மையால், அரச பதவியினின்று நீக்கப்படுவார் என்றும் நினைத்து, "உண்மை, உண்மை. இதுவே வெகு நேர்த்தியான உடை," என்று ஒவ்வொருவரும் புகழ்ந்து கூறினார்கள். மந்திரியும், அவர் அரசாங்க அதிகாரியும், மற்றும் மக்கள் யாவரும் ஒருமுகமாகக் கூறிய உடையின் வருணையை அரசர் கேட்டார். தமக்கே பெரும் ஐயம் தோன்றிவிட்டது. "இவ்வளவு

tamilnavarasam.com

பெயர்கள் கூறுவதும் பொய்யாக இருக்க முடியுமா? ஆகா! நானே முட்டாள். இதை வெளிக்குக் காண்பிக்காமல் இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. என்று எண்ணி, "இந்த அழகுமிக்க உடைகளையும் – குறிப்பாக என் சரிகையிட்ட சட்டையையும் – நெய்ததற்காக, உங்கள் இருவருக்கும், "வீராதிவீரர்" என்று பொறிக்கப்பட்ட ஒரு பதக்கத்தை அணிந்து, "நெசவாளர்பிரான்" என்ற விருதையும் உங்களுக்கு மனமுவந்து அளிக்கின்றேன்! வாழ்க நீவிர்!" என்று சொன்னார்.

"நாளைக்கு என் பிறந்த நாள் அல்லவா? அதனால், என் பிறந்த நாளைக்கு இவ்வுடையை அணியப்போகிறேன்; என்ன நேர்த்தியான உடை!" என்று கூறிக்கொண்டே அரசர் தம் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அன்று அந்நகரம் முழுவதும் அரசரது விநோத உடையைப் பற்றிய செய்திகள் பரவின. எங்கெங்கு நோக்கிலும் அப்புதிய உடையைப் பற்றிய பேச்சாகவே இருந்தது.

அரசர் காட்டிய மகிழ்ச்சி – ஒரு நூலிழையும் இடாமல் உடைநெய்த நிகழ்ச்சி – அப்போக்கிரிகளின் மனத்தில் மேலும் உற்சாக மூட்டியது. முன்னை விட மற்றும் பலவகை விளக்குகளையும் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு, நிறைய பட்டுநூலும், சரிகைக் கம்பியும் கொண்டு வரச் சொல்லி, அவற்றைத் தம் பைகளில் இட்டுத் திணித்தனர்.

துணிகளை நெய்தவுடன், அதைக் கத்திரிக் கோலால் கத்தரிப்பது போன்றும், அவற்றை மடித்து வைப்பது போலவும் பாசாங்கு செய்த வண்ணமிருந்தனர்.

RangaRakes

இறுதியில், இரவில் நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு "இதோ, அரசரின் அருமையான உடைகள் தயாராகிவிட்டன," என்று அவ்விருபோக்கிரிகளும் உரத்த குரல் எழுப்பி நின்றனர்.

இச்செய்தியை யறிந்த அரசர் பேருவகை கொண்டு, அரசரும் மற்றவரும் மீண்டும் அப்போக்கிரிகள் இருந்த இடத்துக்கே வந்தனர். அப்போக்கிரிகள், தாங்கள் அவ்வுடைகளைப் பிடித்து அரசருக்கு அணிவிப்பதுபோலக் கைகளையும், கால்களையும் அசைத்து, முன்னும் பின்னும் சென்று பெரும் பாசாங்கு செய்தனர். இவ்வாறு செய்து கொண்டே அக்கயவர்கள் இருவரம், "இந்த ஆடை சிலந்தி வலையைப் போன்றது; அவ்வளவு மென்மையாக உள்ளது. இஃது ஒருவரது உடல் மீதிருந்தும், அது அவர் மேல் இருப்பதாகத் தோன்றாது; உடுத்தியதுபோலவும் காணப்படாது. இதற்கு இவ்வாடையின் மிகுந்த மென்மைத் தன்மையே அதற்குத் காரணமாகும். இதுதான் இவ்வாடையின் சிறப்பியல்பாகும்," என்று கூறினார்.

"ஆமாம்! ஆமாம்! உண்மை, உண்மை!" என்று சூழவிருந்த யாவரும் ஒருமுகமாகக் கூறினர். ஆயினும் ஒருவராகிலும், ஆடையின் ஒரு நூலிழையைக் கூடத் தம் கண்களால் பார்க்கவில்லை.

"அரசே, உங்கள் பழைய உடைகளைக் களைந்து விடுங்கள். இதோ, நிலை கண்ணாடி உள்ளது; சற்றுமுன்னால் வாருங்கள்," என்று கூறி, அக்கயவர்கள் அரசருடைய பழைய ஆடைகளைக் களைந்து விட்டனர். அரசர் எவ்வித உடையுமின்றிப் பிறந்த மேனியாகவே கண்ணாடி முன் காட்சியளித்தார். உடன், அப்போக்கிரிகள் தாங்கள் நெய்த புதிய உடைகளை அரசருக்குப்

tamilnavarasam.com

போட்டுப் பார்ப்பதாகப் பாசாங்கு செய்தனர். பிறகு, "ஆகா! இப்புதிய உடையில் அரசர் எவ்வளவு அழகாகக் காட்சியளிக்கிறார்?" என்று அப்போக்கிரிகள் கூறினர். உடன் யாவரும், "ஆம், ஆம், இதுவே அரசருக்குச் சிறந்த உடை," என்று ஒருமுகமாகக் கூறினர். இருப்பினும் ஒருவராது அவ்வுடையைக் கண்களால் காணவில்லை; எவர் ஒருவர் கண்களுக்கப் புலப்படவும் இல்லை.

"தங்கள் வரவை அரச அவை மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது, " என்று மந்திரி கூறினார். அரசரும், "இதோ, நான் தயார், என் புதிய உடைகள் சரியாக இருக்கின்றனவா? என் சட்டையை அணிந்து விட்டீர்களா?" என்று கூறித் தம் ஆடையையும் சட்டையையும் சரிசெய்து கொள்வது போல், நிலைக்கண்ணாடி முன் இப்படியும் அப்படியுமாகத் திரும்பினார். "சரியாகத் தான் இருக்கிறது. சட்டையும் நன்றாகவே தைக்கப்பட்டுள்ளது," என்று தமக்குள் தாமே கூறிக்கொண்டார்.

அரசருடைய ஆடைகளின் முனைகளைப் பிடிப்பவர்கள் கூட, பிடிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்தனர். இவர்கள் தங்களை "முட்டாள்" என்று மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்ள விரும்பவில்லை போலும்.

கீழே பாய் விரிக்கப்பட்டது. அரசர் மிகவும் கம்பீரமாகக் கைகளையும், கால்களையும் அசைத்து அவ்விரிப்பின் மீது நடந்து சென்றார். மற்றும் நம் நகரில் சிறந்த தெருக்கள் வழியாக அவ்வூர்வலம் நகர்ந்து சென்றது.

அத்தெருவில் சன்னல் வழியாகப் பார்த்த மக்கள்கூட, "அரசருடைய ஆடை என்ன நேர்த்தியாக உள்ளது! என்ன மென்மை!" என்று கூறினர். எவரும் தாங்கள் முட்டாள்கள்

RangaRakes

என்பதைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அரசருக்கு இதுவரை இருந்த எந்த உடையும், காணமுடியாத இந்த உடையைப் போன்ற பெயர் பெற்றது கிடையாது.

அப்பெருங் கூட்டத்தில் சிறுகுழந்தை ஒன்று அரசரைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்தது. அவரைக் கவனித்ததும், "அப்பா, அரசர்க்கு உடல்மீது ஆடையே இல்லையே" என்று கூறிற்று. "அதோ, அந்தக் குழந்தை கூறும் குற்றமற்றச் சொற்களைக் கேளுங்கள், என்றார் அக்குழந்தையின் தந்தை. அக்குழந்தை கூறிய சொற்கள் வெகு விரைவாக ஒருவரிடமிருந்து மற்றவருக்குக் கூறப்பட்டுச் சில நொடிகளில் அத்தெரு முழுவதும் பரவிவிட்டது.

"ஆகா! அரசர்மீது ஆடை எதுவுமே இல்லையே! என்ன பரிதாபம்!" என்று இறுதியில் மக்கள் யாவரும் ஒருங்கே கூறினர். அப்பொழுதுதான் அரசர் தன்னை மேலும் கீழும் பார்த்துக் கொண்டார். மிகுந்த வருத்தமடைந்தார். மருண்டு விழித்தார். நாணத்தால் கலக்கமடைந்தார். மக்கள் யாவரும் கூறுவது பொய்யாக இருக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ஆயினும், அவ்வூர்வலம் அரண்மனையை அடையவேண்டுமல்லவா? ஆகையால் மற்றவர்களும் ஆடையைப் பிடிப்பது போல் பாசாங்கு செய்து அரண்மனைவரை சென்றனர். பாசாங்கு செய்தனரே தவிர, பிடிப்பதற்கு ஆடை என்பது இருந்தால் தானே?

போக்கிரிகள் இருவரையும் பிடிக்கக் கூட்டத்தில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால், அவர்கள் எப்பொழுதோ சரிகைக் கம்பிகளுடன் கம்பி நீட்டிவிட்டனரன்றோ?

tamilnavarasam.com

கொடுத்து வைத்தது கிடைக்கும்

தமிழ் நாட்டில் வளம் கொழிக்கும் பல நகரங்கள் உள்ளன. அந்நகரங்களுள் மதுரை மாநகரமும் ஒன்றாகும். அவ்வூரில் வணிகள் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் ஆறுமுகம். அவன் உழைக்காமலே மிகுந்த பொருளைச் சேகரிக்க விரும்பினான்.

ஒருநாள் காலை, அவன் அவ்வூர்க்கருகில் இருந்த ஓர் ஏரிக்கரையின் வழியாக நடந்து சென்றான். வழியில் ஏதாகிலும் கிடைக்குமா என்று பார்த்துக் கொண்டே நடந்தான். அப்பொழுது அவ்வேரியில் சிலர் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அம்மீனவர்களுள் சிலர் மீன் பிடிப்பதற்காக வலைபோட்டிருந்தார்கள். அவ்வலையில் கனமான பொருள் ஒன்று சிக்கிக் கொண்டது தெரிந்தது. அவ்வலையைத் தூக்கமாட்டாது திணறினார்கள். அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வணிகன் அவர்கள் அருகில் ஒடிச்சென்று, அவர்களுக்குத் தான் நாற்பது ரூபாய்கள் கொடுப்பதாகப் பேசி, அவ்வலையில் உள்ளது கரையில் எடுக்கப்பட்டதும், அதைத் தனக்கே தரப்படவேண்டும் என்று கூறினான். அவர்களும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டு, அவ்வலையைக் கரைக்கு இழுத்தனர். அதில் ஒரு கொழுத்த மீன் கிடைத்தது."இதற்குத்தானா இவ்வளவு முயற்சி!" என்ற நினைத்துச் சிறிது ஏமாற்றத்தை அடைந்தான் அவ்வணிகள். நான்கு ரூபாய்கள் கூட விலை பெறாத மீனுக்கு, நாற்பது ரூபாய்கள் கொடுப்பதென்றால், வணிகன் மனம் ஒரு நிலையில் நில்லாது தத்தளித்தது. இருப்பினும், கொடுத்த பணத்திற்குக் கிடைத்த பொருளை விட்டுப் போக முடியுமா? அவன் அதற்கு நாற்பது ரூபாய் அல்லவோ கொடுத்திருந்தான்? அந்த நாற்பது ரூபாய்க்கு, நான்கு

நாள்கள் கடுமையாக உழைக்க வேண்டுமே என்று மனங்கலங்கினான்.

கிடைத்த அம்மீனைத் தன் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றான். அதை அவன் மனைவி துண்டித்தபோது, அதன் வயிற்றில் ஏதோ "பள பள" என்று மின்னுவதைக் கண்டாள். அதை எடுத்துப் பார்த்தாள். அது, நாகரத்தினத்துண்டுகள் இரண்டு, ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக் கொண்டு மின்னிக் கொண்டிருந்தது. அக்கற்களை இரண்டாகப் பிரித்தெடுத்தாள் வணிகனின் மனைவி. அக்கற்களைத் தன் கணவனிடம் காட்டினாள். "ஆகா! இத்தகைய கற்கள் கிடைப்பது அரிதே. இவற்றை விற்று நாம் கோடீச்சுவரன் ஆகலாம்" என்று வணிகன் எண்ணமிட்டான். அக்கற்களைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தான்.

அவ்வூர் அரசகுமாரிக்கு இரண்டு இரத்தினத் துண்டுகள் தேவையாயிருந்தன. வணிகனிடம் இரண்டு இரத்தினக் கற்கள் இருப்பது அரசிக்கு எங்ஙனமோ தெரிந்தது. உடன் வணிகனிடம் ஆட்களை அனுப்பி, அவனிடமிருந்த அவ்விரு கற்களையும் கொண்டு வரச் சொன்னாள். "அன்பரே! இதற்கு உமக்கு எவ்வளவு தேவை?" "அரசே! இதன் மதிப்பை இவ்வளவு என்று கூறமுடியாது. அதனால் இதை எளிய விலைக்கு விற்க நான் இசையவில்லை. "இந்த இரத்தினங்கள் எனக்கு முக்கியமாகத் தேவையாயுள்ளது. அதற்காக நீ எவ்வளவு விலை கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயார். என் பொக்கிஷ சாலை அதோ இருக்கிறது பார். அதை உனக்குத் திறந்து விடச் சொல்கிறேன். அதிலிருந்து உன்னால் எவ்வளவு பொருள் எடுத்துச்செல்ல முடியுமோ, அவ்வளவையும் எடுத்துச் செல். என் மகளுக்கு இக்கற்கள் மிகவும்வேண்டி உள்ளன." என்று அரசர் கூறியதும், வணிகனுக்கு இதனால் பெருத்த இலாபம் அடைய

RangaRakes tamilnavarasam.com

வேண்டுமென்று அவா கிளர்த்தெழுந்தது. "சரி, அரசே! தாங்களே இவ்வளவு வற்புறுத்திக் கூறும்பொழுது, தங்கள் பேச்சைத் தட்ட என்னால் முடியவில்லை. அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை," என்றான்.

"என்ன அந்த நிபந்தனை?" என்றார் அரசர். "இக்கற்களின் மதிப்பைக் கூற முடியாது. ஆகையால், நாளைக் காலை சூரிய உதய முதல் பகல் பன்னிரண்டு மணி வரை என்னால் எவ்வளவு எடுத்துச் செல்ல முடியுமோ, அவ்வளவு பொன்னை விலையாகத் தரவேண்டும். அவ்வளவு தான்," என்றான்.

"ஆகட்டும், அப்படியே; அதற்கு நான் இசைகிறேன்" என்றார் அவ்வரசர். அவனிடமிருந்து அவ்விரு இரத்தினக்கற்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

மறுநாள் காலை வணிகன் ஆறுமுகம் பத்து வண்டிகளை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு அவற்றை அரண்மனை வாயிலுக்கு எதிராக நிறுத்தினான். அரசரைக் கண்டதும், அவர்தம் நிதிச் சாலையைத் திறந்து விடுமாறு உத்தரவிட்டார். அரசரது நிதிச் சாலையும் திறந்து விடப்பட்டது.

அந்நிதிச்சாலையில் நாற்புறச் சுவர்களிலும் பல வண்ணங்கொண்ட சித்திரங்கள் தீட்டப் பெற்றிருந்தன. அந்நிதிச் சாலையுள் அவ்வணிகன் நுழைந்து நாற்புறமும் பார்த்தான். அங்கங்கே அழகான பதுமைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். இன்னும் சிறிது உள்ளே சென்றான். அங்கங்கே அடுக்கடுக்காகப் பொன், வெள்ளி, முத்து, பவழம், செம்பு, கோமேதகம், வைரம் ஆகிய பலவித வண்ணமணிப் பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

RangaRakes

''ஆகா, எவ்வளவு பொருள்கள் குவித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை எடுத்துச் சென்றால் என்னுடைய ஏழு தலைமுறைகளுக்கும் குறைவில்லையே. ஆதோ! அங்கே, பொன் குவியல், மற்றும்அதன் அருகே வைரக்கற்கள். இவற்றுள் எதை எடுத்துப் போவது? எதை எடுத்துச் சென்றால் நமக்கு நல்ல பணம் கிடைக்கும்? இந்த மாதிரி நல்லூழ் வர எத்துணைத் தவம் செய்திருக்கவேண்டும்? என்று பலவாறு சிந்தனையிலேயே தன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு மணி சென்றதே தெரியவில்லை.

கோட்டை வாயிலில் இருந்த மணி "டாண், டாண்" எனப் பன்னிரண்டு அடிக்கத் தொடங்கிற்று. அந்த மணியொலியைக் கேட்டவுடன் தான், வணிகன் தன் சுய உணர்வடைந்தான். உடனே பொன் குவியலுக்கு ஓடத்தொடங்கினான். அதற்குப் போவதற்குள்ளாகவே கோட்டையின் கதவு மூடப்பட்டுவிடும். ஆதலால், தன் அருகிலிருந்த வெள்ளி நாணயக் குவியலிலிருந்து, இருகைகளையும் இட்டு, வெள்ளி நாணயங்களை அள்ளிக் கொண்டான். உடன் காவற்காரனும், "மணியாகிவிட்டது, வெளியே செல்" என்றான். அவன் கூறிய பிறகு உள்ளே இருந்தால், சுட்டு விடுவான். தான் அள்ளிய வெள்ளி நாயணங்களுடன் வெளியே வந்தான். கோட்டைக் கதவும் மூடப்பட்டது.

வாயிலில் காத்துக் கொண்டிருந்த வண்டிக்காரர்கள் பதின்மரும் அவ்வணிகனிடம் சண்டைக்கு வந்தனர். நெடுநேரம் காக்கவைத்ததற்காகக் கூலி அதிகம் தேவை என்று கூக்குரலிட்டனர். தான் எடுத்து வந்த வெள்ளி நாணயங்களிலிருந்து, அவ்வண்டிக்காரர்களுக்குச் சேரவேண்டியதைக் கொடுத்தான். தன் கைகளிலிருந்த மீதி வெள்ளிநாணயங்களை எண்ணிப் பார்த்தான்.

tamilnavarasam.com

எத்தனை ரூபாய்கள் அவனுடைய கைகளில் இருந்தன, தெரியுமா? சரியாக நாற்பதே ரூபாய்கள்! அந்தப் பேராசை வணிகன், "கொடுத்து வைத்தது தான் கிடைக்கும்" என எண்ணித் தன் இல்லம் திரும்பினான்.

அவ்வணிகன் முதலில் கிடைத்த மீனுக்காக எவ்வளவு ரூபாய்கள் கொடுத்தானோ, அவ்வளவே ரூபாய்கள்தான், இறுதியில் அவனுக்குக் கிடைத்தன அல்லவா? அவன் நிதியத்தையே அள்ளி எடுத்துவந்து விடலாம் என நினைத்தான். ஆனால், அவனுக்குக் கிடைத்தது என்ன? கொடுத்து வைத்ததுதானே கிடைத்தது?

வீர வாக்குறுதி

ராணா லட்சசிம்மன் மேவார் நாட்டின் அதிபதி. அவன் ஒரு வீரத் திலகன். எப்பொழுதும் வீர விளையாட்டில் நாட்டங் கொண்டவன். அவ்வப்பொழுது அரண்மனை வாசலில் ராஜபுத்திர இளைஞரின் வீர விளையாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்து களித்து மகிழ்வான்.

அவ்விளையாட்டில் தன் மகன் – மேவாரின் இளவரசனை சந்திரசிம்மனையும் ஈடுபடுத்தத் தவறுவதேயில்லை. அவ்வப்பொழுது அவ்வீர விளையாட்டுகளில் தன் மகன் வெற்றியடைவதைக் கண்டுவிட்டு உள்ளம் பூரித்துப் போவான் லட்சசிம்மன்.

இளவரசன் சந்திரசிம்மனும் தன் பிதாவின் பால் அளவு கடந்த அன்பு கொண்டிருந்தான். தன் தந்தையின் வீரச் செயல் ஒவ்வொன்றும் அவனைத் திகைக்கச் செய்யும்.

இந்த வயதிலும் இவருக்கு இந்த ஏற்றமா என்று எண்ணி எண்ணி மகிழ்வான். அவர்களது ராஜபுத்திர வம்சமே வீரதீர பராக்கிரம செயல்களுக்குப் பெயர் போனதாயிற்றே! பிறகு கேட்க வேண்டுமா!

ஒருநாள் ஏதோ ஒரு முக்கிய ஆலோசனை நடத்த வேண்டியிருந்ததால் சபையைக் கூட்டினான் ராணா லட்சசிம்மன். அவன் வீரசிம்மமாக அரியணையில் வீற்றிருந்த பொழுது, மந்திரிகளும் தளகர்த்தர்களும் சபையில் உற்ற ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தனர்.

முதலில் நாட்டு நடப்புகளைப் பற்றி பேசி முடித்துவிட்டு, தன் உள்ளக்கிடக்கையைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கிய பொழுது, மார்வார்

RangaRakes tamilnavarasam.com

நாட்டின் அரசன் ராவ் ரணமல்லனது மந்திரி தங்கள் அரண்மனை புரோகிதருடன் மங்கல ஒலியுடன் உள்ளே நுழைந்தான்.

பின்னோடு தட்டுத் தட்டாகப் பட்டாடைகளும், மலர் மாலைகளும், பொன்னணிகளும், மங்கலத் தேங்காயுமாக வந்திறங்கின. அதைக் கண்ட ராணாவின் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன. அவன் அது பற்றி கேட்டறிவதற்குள் அம்மார்வார் நாட்டின் புரோகிதனே சொல்லத் தொடங்கிவிட்டான்.

"ராஜபுத்திர குல முதல்வரே! சீரிய சித்தூர் வேந்தனே" என்று வந்த மந்திரி தொடங்கிக் கொடுக்க, "எங்கள் நாட்டு இளவரசி ஹம்சாதேவிக்குரிய வரிசைப்பொருள்கள் இவையெல்லாம் தங்கள் இளவரசன் வீர திலகம் சந்திர சிம்மன் எங்கள் அரசின் மருமகள் ஆதல் வேண்டும். இதுவே எங்களது வேண்டுகோள். தயவுசெய்து எங்களது வேண்டுகோளைத் தாங்கள் உடனே நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும்!" என்றான் அப்புரோகிதன்.

"என்ன தங்கள் நாட்டு இளவரசி ஹம்சா தேவிக்கு திருமண ஏற்பாடா! மிக்க மகிழ்ச்சி. இது பற்றி இளவரசனைக் கலந்து பேசி சொல்கிறேனே! அவன் மனத்தையறிந்து கொள்வது நல்லதுதானே!" என்றான் ராணா.

அந்தப் பக்கத்தில் இளவரசி ஹம்சாதேவியின் பேரழகைப் பற்றிப் பேசாதார் ஒருவருமே கிடையாது. அவ்வழகைப் பற்றி இனிய கவிதைகள் பாடிச் செல்வர் நாடோடிப் பாடகர்கள். அதையெல்லாம் கேட்டுக் கேட்டு பெருமூச்செறிந்தவன் இந்த ராணா உடனே சிம்மாசனத்தை விட்டு எழுந்து சென்று, பக்கத்திலிருந்த நிலைக் கண்ணாடியின் முன் நின்றான். சற்று தன்னையே தான் பார்த்துக் கொண்டு, மீசையை முறுக்கினான். அந்த முறுக்கில் தன் இளமையின் நிழல் தெரிந்தது. பெருமூச்சு விட்டு நல்ல கட்டழகு

கொண்ட பருவமங்கையவள். நரை கண்ட என்னை விரும்புவளோ! என் உள்ளத்தின் ஆண்மையை அவள் எப்படி அறிவாள் என்று தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டது அண்மையில் இருந்தோர்களின் காதுகளில் விழுந்திருக்க வேண்டும். இளநகை புரிந்து கொண்டனர். "உம்... நீயே பாக்கியசாலி சந்திரசிம்மா!" என்று மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டே மீண்டும் ஆசனத்தில் வந்தமர்ந்தான் மன்னன்.

அதற்குள், எங்கேயோ வேட்டைக்குச் சென்றிருந்த சந்திரசிம்மன் அரண்மனை திரம்பினான். அவன் வாயிலை நெருங்கம் பொழுதே, மார்வார் நாட்டிலிருந்து வந்துள்ள மணத்தாம்பூலத்தைப் பற்றி தெரிவித்தனர் அவனது நெருங்கிய நண்பர்கள். "மணத்தாம்பூலமா! யாருக்கு!" என்று வியந்தான் அவன். "மார்வார் நாட்டு இளவரசி ஹம்சாதேவி உன் கரத்தைப் பற்ற விரும்புகிறாள். இதுகூட சொல்லித் தெரியவேண்டுமா!" என்றனர் அவர்கள். "அப்படியா! நம் குலத்தெய்வம் பவானிதேவியின் இன்னருள்!" என்று கூறிய வண்ணம் உள்ளே நுழைந்தான். அத்தாணிமண்டபத்தின் நுழைவாயிலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் பக்கத்து அறையில் தன் அன்பு பிதாவைப் பற்றி அரண்மனை ஊழியர் இருவர் தணிந்த குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தது சந்திரசிம்மனின் காதில் இலேசாய் விழவே சற்றுத் தயங்கினான் அங்கே தன் காதுகளை முள்முனையில் கூட்டி வைத்தான்.

"நம் மன்னனுக்குத்தான் எத்தனை ஆசை பார்த்தாயா! மீசை நரைத்தும் ஆசை நரைக்கவில்லை என்பார்களே! அது மாதிரியாக வல்லவா உள்ளது! தன் மைந்தனுக்கென்று வந்தவளை, தனக்கிருந்தால் தேவலை என்றெண்ணுகிறானே! இது நியாயமாகுமா!" என்றான் ஒருவன்.

RangaRakes tamilnavarasam.com

“அப்படியிருக்காது! ஏதோ மன்னன் விநோதமாகப் பேசியிருக்கலாம். அதை வைத்து கொண்டு நீ இப்படி முடிவுக்கு வருகிறாயே!” என்றான் மற்றொருவன்.

“அப்படிச் சொல்லாதே நீ. செய்தியறிந்ததும் கண்ணாடியின் முன் நின்று தன் மீசையை முறுக்கிப் பார்த்துக் கொண்டாரே. என் உள்ளத்து ஆண்மையை அவள் எப்படி அறிவாள்? என்றெல்லாம் பிதற்றினாரே? இவையெல்லாம் விநோதமாகுமா?” என்று அடித்துப் பேசினான் முதலவன்.

அதன் பிறகும் இளவரசன் அங்கு நிற்கவில்லை. நேரே மண்டபத்தினுள் நுழைந்து விட்டான். சற்று தூரத்தில் அவனைக் கண்டதுமே இளவரசனே வருக! வருக! என்று அன்புடன் அழைத்தான் மன்னன்.

சந்திரசிம்மனும் நேரே சென்று, அரசனை வணங்கி, பக்கத்திலிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தான். உடனே, “சந்திரசிம்மா, இதோ இங்குப் பரப்பியுள்ள மங்கலப் பொருள்களையெல்லாம் பார்த்தாயா! உன் அழகிற்கும் வீரத்திற்கும் விருப்பம் காட்டி மார்வார் நாட்டு இளவரசி ஹம்சாதேவி உன்னை மணக்க இருக்கிறாள். அதற்கென மணத்தூது வந்துள்ளது” என்றான் மன்னன். அப்பொழுது அவனது திருமுகத்தில் மகிழ்ச்சியும் இனிமையும் ஒருங்கே பளிச்சிடத்தான் செய்தன. எவ்வித விகற்பமும் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அதைக் கேட்டதும் உடனே தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்த சந்திரசிம்மன், தன் தந்தையின் முன்னேயே பயபக்தியுடன் வந்து நின்றான்.

“என்ன சந்திரா! இது குறித்து உன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறாயா! சொல்” என்றான் மன்னன். “மைந்தன் தன் தந்தைக்குரிய கடமையைச் செய்ய விரும்புவதில் தவறொன்றுமில்லையே! இப்பொழுது அந்த பாக்கியம் எனக்கு வேண்டும். அதை நிறைவேற்றுவதற்கு முன், தாங்கள் மனமுவந்து உறுதிமொழியொன்று அளிக்க வேண்டும்” என்றான் மைந்தன்.

“அப்படி என்ன உறுதிமொழி விரும்புகிறாய் என் இருபத்தேழு புதல்வர்களில் நீயே மூத்தவன். இளவரசு பட்டம் பெற்ற உன் குணவிசேடத்தை நான் என்னவென்று சொல்வேன்! இந்நாடு, இம்மகுடம் இவ்வுடைமையெல்லாம் உனக்குத்தானே. இப்பொழுது உன் திருமணத்தைக் கண்டுகளிக்க விருக்கும் என்னிடம் உறுதிமொழியா! வாய்திறந்து சொல். அதையும் கேட்போம்” என்றான் மன்னன்.

இளவரசனின் வாய்மொழி கேட்டு அத்தாணி மண்டபத்திலிருந்து அனைவருமே வாய்ப்பிழந்தனர். மன்னன் தன் மகன்பால் மனம்விட்டுப் பேசினதை அனைவரும் மனமுவந்து வரவேற்றனர்.

மன்னன் சொல் கேட்டு, அவர் காலடியில் விழுந்து வணங்கினான் சந்திர மன்னன்.

“தந்தையே தாங்களே என் கண்கண்ட தெய்வம்! தங்கள் கருத்தே என் கருத்தாகும். மார்வார் நாட்டு இளவரசி ஹம்சாதேவி என் சிற்றன்னையாக வேண்டும். அந்த புதிய இளமை மிக்க அன்னையை அழைத்துவர எனக்குத் தாங்கள் ஆணையிட வேண்டும். இதுவே நான் வேண்டிய வரமாகும்” என்று குழைந்து நின்றான் அவன்.

RangaRakes
tamilnavarasam.com

“என்ன சொல்கிறாய் சந்திரா! எனக்குத் திருமணம் பேசுகிறாயே! உன் இளமை எங்கே! என் வயது எங்கே!” என்று சொல்லத் தொடங்கிய ராணா, தன் அருமை மைந்தனின் தியாகத்தைக் கண்டு, உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டான். அவன் சொற்கள் தடுமாறின.

“நீயே மார்வார் சென்று வா! இளவரசி ஹம்சா தேவியின் மனமாலையைப் பெற்று மகிழ்ச்சியுடன் அழைத்து வந்து மணம் செய்துகொள். இனிமேல் நீயே ராணா. அவளே ராணியாவாள்” என்று ஒருவாறு சொல்லி முடித்தான் மன்னன்.

அதற்குள் உணர்ச்சியின் மேலீட்டலினால் அவன் கண்களில் நீர் தளும்பி பார்வையை மறைத்தது. தன் உத்தரியத்தினால் கண்களை இலேசாய்த் துடைத்துக் கொண்டான் மன்னன்.

“அன்புத் தந்தையே அதுபோல் மறுபடியும் சொல்லாதீர்கள் எனது தீர்மானமே சரியாகும்” என்று ராணாவைப் பார்த்து கூறிவிட்டு சபையோர் பக்கம் திரும்பினான் சந்திரசிம்மன்.

“நீங்கள் அனைவரும் எங்கள் சம்வாதத்தைக் கவனித்து வருகிறீர்கள் என்றே நம்புகிறேன். எங்கள் சந்திர வம்சத்தில் தியாகச் செம்மல்களுக்குக் குறைவேயில்லை. தேவபிரதன் என்பான் தன் தந்தையைக் களிப்பித்துள்ளது உங்கள் அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அப்பெருமையைக் காக்கவே நான் விரும்புகிறேன்.”

இம்மணரசு கிடக்கட்டும். மக்களின் மனவரசு அல்லவா எனக்கு வேண்டும். சபையோரே! இளவரசி ஹம்சாதேவி எனது சிற்றன்னையே. அதில் ஒரு மாற்றமுமில்லை. இம்மேவார் நாட்டின் மகாராணியாக திகழவேண்டும் ஹம்சாதேவி. மார்வர் மன்னன் மதி பிசகி என்று கருதி விட்டான்.

நீங்கள் இப்பொழுதே மார்வாருக்குச் சென்று ஹம்சாதேவியை நம் ராணாவுக்கு மனம் பேசி வர வேண்டும். எனது வேண்டுகோள் இது என்பதை விட, இதை ஆணையாகவே ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று மறுபேச்சுக்கு இடம் கொடுக்காமல் பேசி முடித்துவிட்டான் சந்திரசிம்மன்.

அவ்வண்ணமே மேவாரின் பெருமக்கள் உடனே மார்வார் சென்றனர். ராவ்ரணமல்லனைக் கண்டு பேசினர். இளவரசன் சந்திரசிம்மனின் உறுதிப்பாட்டையெடுத்துச் சொல்லி, இளவரசியை ராணா லட்சசிம்மனுக்கு நிச்சயம் செய்ய வேண்டினர்.

மகாராணாவை மாப்பிள்ளையாக அடைவதில் ரணமல்லனுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சிதான். இருந்தாலும் உடனே உறுதியளிக்க இயலாமல் அவன் மனத்தில் ஒரு நெருடல் ஏற்பட்டது.

“அண்மையில் நான் சந்திரசிம்மனை நேரில் சந்தித்துப்பேசிய பிறகு செய்கிறேனே” என்று அவர்களை அனுப்பி வைத்தான். செய்தியறிந்த சந்திரசிம்மன், மார்வார் நாட்டு மன்னனுக்குக் காத்திராமல் தானே பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டு விட்டான் ரணமல்லனைச் சந்திக்க.

மனமுவந்து சந்திரசிம்மனுக்கு வரவேற்பளித்தான் மார்வார் நாட்டு மன்னன். அன்று அறுசுவையுடன் கூடிய மணமிக்க விருந்தொன்றையும் அனைவருக்கும் அளித்தான். பிறகு இளவரசன் சந்திரசிம்மனை மாத்திரம் தனியாக அரண்மனை மேல் மாடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, சற்று நேரம் அளவளாவினான்.

அவர்களிருவரும் என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் என்று ஒருவருமே அறியார்கள். அத்தனை இரகசியமாக இருந்தது அது.

RangaRakes tamilnavarasam.com

கடைசியில் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் மார்போடு தழுவிக் கொண்டு பிரிந்ததைத் தான் கண்டனர் அரண்மனைப் பிரதாதுகள்.

அதற்கு மறுநாளே நிச்சயமாகி, மேவார் நாட்டு மகாராணா லட்சசிம்மனுக்கும், மார்வார் நாட்டு இளவரசி பேரழகி ஹம்சாதேவிக்கும் திருமணம் இனிதே நடந்தேறியது.

நாள்கள் பறந்தோடி மாதங்களாக மறைந்தன. இரண்டோர் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஹம்சாதேவி ஓர் மகனை ஈன்றெடுத்தாள். அவனுக்கு மோகலன் என்ற பெயர் சூட்டி அரண்மனையில் விழா கொண்டாடினார்கள்.

அப்பொழுது ராணா லட்சசிம்மன், எழுபது வயதைத் தாண்டியிருந்தான் என்றால் உங்களுக்கு வியப்பாயிருக்கும். ஆனால் உண்மை அதுவே. தன் வயோதிகப் பருவத்தில் பிறந்த குழந்தையின் பால் அளவந்த பாசங் கொண்டிருந்தான் மகாராணி ஹம்சா தேவியிடம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தான்.

ஒருநாள் சந்திரசிம்மனை தனிமையில் அழைத்து வந்து மனம்விட்டு பேசினான் ராணா லட்சசிம்மன். "எனக்கோ வயதாகி விட்டது. இன்னும் அரசின்மீது ஆசை வைத்துக் கொண்டிருப்பது சரியல்ல. ராஜபுத்திரர்களின் இலட்சியத்திற்கேற்ப நான் போர் முனையில் மடியவே விரும்புகிறேன். தயாநகரம் நமக்கு புண்ணிய ஸ்தலமாகும். தற்சமயம் அது முகமதியர் வசம் உள்ளது உனக்கே தெரியும். அதை அப்படியே விட்டு வைத்தல் கூடாதல்லவா! முகமதியரிடமிருந்து அதை எப்படியும் மீட்டாக வேண்டும். ஆதலால் நான் அன்னார்மீது படையெடுக்கத் தீர்மானித்துவிட்டேன். யுத்தப்போக்கு எப்படியும் இருக்கலாம். அதனால் உன் தம்பி மோகலனை உன்னிடம் அடைக்கலமாக விட்டுச் செல்கிறேன். நம்

நாட்டின் எந்தப் பகுதியை அவனுக்குக் கொடுப்பதாக எனக்கு உத்தேசம். மனமுவந்த எதைக் கொடுத்தாலும் சரியே எனக்குப் பூரண நம்பிக்கையுண்டு" என்றான்.

அதைக் கேட்ட சந்திரசிம்மன் அப்படியே அதிர்ந்து போனான். "என்ன சொல்கிறீர்கள் தந்தையே! தங்களுக்கப் பின் மோகலனே இந்த நாட்டின் மகாராஜா. முன்பே தீர்மானமான செய்தியாயிற்றே இது. உங்கள் திருமணத்திற்கு முன்பே நான் இரகசியமாக உறுதிமொழி கொடுத்துவிட்டேனே மார்வார் நாட்டு மன்னன் ரணமல்லனுக்கு. நான் மோகலனின் பிரஜைகளுள் ஒருவனாயிருந்தாலும், அவனைக் கட்டிக் காக்கும் காவலாளியாகவும் இருப்பேன். அன்னை பவானி மீது ஆணை" என்று சொல்லிச் சபதம் செய்தான்.

"எனதன்புத் தந்தையே! என் வார்த்தையை நம்பி வீண் சிந்தனையின்றிச் செல்லுங்கள். உங்கள் மனத்தில் சாந்தி நிலவட்டும்.'' என்று மீண்டும் பேசி தன் தந்தைக்குத் தைரியமூட்டினான்.

உடனே தன் மைந்தனை மார்போடணைத்துக் கொண்டான் ராணா. "மகனே! மகாபாரதத்தில் வரும் பீஷ்மனே நீ. மறு உருபெற்று வந்துள்ளாய் அந்த சந்தனு மகாராஜாவினும் நான் தன்யனானேன். உன்னை மகனாகப் பெற்ற நான் பாக்கியவான். இனியொன்றும் நான் சொல்வதற்கில்லை. மோகலன் உன் அடைக்கலனாவான்' என்று சொல்லி விடை பெற்று அப்பொழுதே போர்க்களத்துக்குப் புறப்பட்டு விட்டான் ராணா லட்சசிம்மன்.

புண்ணிய ஸ்தலம் தயா நகரம். பல ஆண்டுகள் முகமதியர் வசமே இருந்து வந்தது. மேவார் ராணாக்களே பலதடவை அதை மீட்க

RangaRakes
tamilnavarasam.com

முயன்றார்கள். அவ்வப்போது தோற்று ஓடுவது போல் போக்குக்காட்டி, முகமதியர்கள் மீண்டும் வந்து புகுந்து கொண்டனர். அதனால் இந்தத் தடவை எப்படியும் அவர்களை முறியடித்து, அடியோடு துரத்தியாக வேண்டும் என்று திட்டமிட்டுத் திரண்ட சேனையுடன் புறப்பட்டிருந்தான் ராணா. போர் மும்முரமாகவே நடந்தது. முகமதிய சேனை தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் தோற்று ஓடியது. மீண்டும் திரும்பாத அளவிற்கு அவர்களைச் சின்னாபின்னப்படுத்தினான் ராணா. தயா நகரம் மீண்டது. ஆனால் ராணா லட்சசிம்மன் வீர சுவர்க்கம் புகுந்து விட்டானே!

எப்பொழுதுமே க்ஷத்திரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த ராஜபுத்திரர்கள் யுத்தம் புரிந்து வீரமரணம் எய்துவதையே விரும்புவார்கள். அப்படி ஏற்படுவதை அன்னை பவானியின் ஆசீர்வாதம் என்றே எண்ணுவார்கள். மூப்பு வந்து இறப்பதையோ அல்லது நோய் நொடியில் காலமாவதையோ பாவத்தின் பரிசு என்று முடிவு கொள்வார்கள்.

மகாராண லட்சசிம்மன் வீரமரணம் எய்திய செய்தி சித்தூருக்கு எட்டியதும் ராணி ஹம்சாதேவி இனிமேல் தன் கதியும் தன் மகன் மோகலன் கதியும் என்ன ஆகுமோ என்று தவித்தாள். ஆனால் செய்தியறிந்த சந்திரசிம்மனோ முடிசூட்டு விழாவிற்கு ஏற்பாடு செய்தான். நான்தான் முடிசூட்டிக் கொள்ளப் போகிறான் என்று எண்ணிய ஹம்சாதேவி, சகல மரியாதைகளுடன் தன் குழந்தை மோகாலனை அழைத்த பொழுது அதிக ஆச்சரியத்தில் அமிழ்ந்து போனாள். மோகலனை வெகு ஆடம்பரமாக அரியாசனத்தில் அமரச் செய்து, முதல் பிரஜையாக சந்திரசிம்மனே முதலில் அவனை வணங்கியெழுந்தான். அரசன் என்று ஏற்பட்டு விட்டபிறகு குழந்தையாயிருந்தாலும் அனைவருக்கும் அவன்தானே

RangaRakes

பெரியவன்! அதன் பிறகு நாட்டின் பெருமக்கள் அனைவரும் சந்திரசிம்மனைப் பின்பற்றி ஒவ்வொருவராக வணங்கி எழுந்தனர். ஹம்சாதேவிக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி சந்திரசிம்மனைப் போற்றி புகழ்ந்தாள். அவன்பால் மிக்க மரியாதை கொண்டாள்.

பாலன் மோகலன் பெயருக்கு மட்டுமே அரசனாயிருந்தானேயொழிய அவள் அன்னை ஹம்சாதேவியே அரசாங்கத்தையே நடத்தி வந்தாள்.

நிர்வாக விஷயத்தில் சந்திரசிம்மனும் அவள் சொற்படியே நடந்து வந்தான். முக்கிய வேளையில் தன் யோசனையைத் தெரிவிப்பானேயொழிய அதையே ஏற்று நடத்தும்படி வற்புறுத்தமாட்டான். மற்றவர் ஏதேனும் கேட்டாலும், அது ராணியின் ஏற்பாடு என்றே தெரிவித்துவிடுவான்.

இவ்வண்ணம் எவ்விதத்திலும் நாட்டுக்கு ஏற்றமாய் நடந்து கொண்ட சந்திரசிம்மனை நாட்டு மக்கள் அனைவரும் மிகவும் போற்றினார்கள்; புகழ்ந்தார்கள். அவனைத் தியாகச் சுடர் என்று கொண்டாடினார்கள். அவனுடைய புகழ் நாட்டின் எல்லையைத் தாண்டி நாற்றிசையும் பரவின. அரச குடும்பத்தின்பால் அவன் கொண்டிருந்த பக்தியும் விசுவாசத் தனமும் அனைவரையும் திகைக்கச் செய்தது. தன் மாற்றாந் தாயை அரசை ஏற்று நடத்த அனுமதித்தான் என்றால் அவன் பெருமதியைப் புகழக் கேட்க வேண்டுமா!

அந்நிலையில் ஒருநாள் சந்திரசிம்மனின் மனமே ஆட்டங் கொண்டது. மனநிம்மதியின்றி தவித்தான். அன்று நள்ளிரவில் தன்னந்தனியனாக அன்னை பவானியின் சந்நிதிக்கு ஓடினான். தன் கரத்தை வாளால் கீறி சொட்டுச் சொட்டாக இரத்தத்தை பவானியின்

tamilnavarasam.com

பாதங்களுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தினான். தாயே, என் மனத்திற்கு அமைதியைக் கொடு. நான் அளித்திருக்கும் வாக்குறுதியை மீறும்படி செய்துவிடாதே! அதற்கேற்ற மனோ பலத்தைக் கொடுத்து என்னைக் காப்பாற்று என்று கண்களில் நீர் வழிய இறைஞ்சினான். அவன் தாயை மறந்து தன் கண்களை மென்மையாய் மூடியபொழுதுதான் முன் பின் பார்த்திராத ஓர் அற்புத உலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போன்ற ஓர் உணர்வைப் பெற்றான். அப்பொழுது அவனுடல் முழுவதும் ஓர் உன்னத உணர்வு ஊடுருவிப் பரவியதை உணர்ந்தான். அன்னை பவானியின் ஆசியேயாகும்.

சந்திர சிம்மனின் பெயரும் புகழும் இவ்வண்ணம் நாற்றிசையும் பரவுவதைக் கண்டு ராணி ஹம்சாதேவி திகைத்துப் போனாள். நாளடைவில் அந்தத் திகைப்பு மனப் புழுக்கமாக மாறியது.

“நம் மகன் மோகலன் இந்நாட்டு முடி மன்னன்; அவன் சார்பாக இவ்வரசை நாம் ஏற்று நடத்துகிறோம். இந்நிலையில் நாட்டு மக்களே சந்திரசிம்மனை மிகவும் சிறப்பித்துப் பேசுவதாவது! எப்படி அது! இவ்வண்ணம் சூழ்நிலையைத் தனக்குச் சாதகமாக ஏற்படுத்தி, சந்திரசிம்மனே அரியணையில் அமர்ந்துவிடதிட்டமிட்டுள்ளானா!” என்றெல்லாம் எண்ணி மனப் புழுங்கினாள் ராணி, மனம் சகிக்காமல் தடுமாறினாள்.

அரசியின் நன்மதிப்பைப் பெற இச்சகம் பேசும் மக்களுக்கென்ன குறை! அவர்களும் அவளுக்குத் தூபம் போடத் தவறவில்லை. அவளுடைய மனப் புழுக்கத்தை ஒருவாறு உணர்ந்த சந்திரசிம்மன் “பெண் புத்தி இப்படியும் போக வேண்டுமா,” என்று பெருமூச்செறிந்தான். இருந்தும் தான் உறுதியளித்த கடமையை விட்டுத் தவறவேயில்லை. முன்னிலும் பன் மடங்கு அரசில் அக்கறை கொண்டான்.

ஆனால் ஹம்சாதேவியின் அசூயையோ நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டு வந்ததே யொழிய இம்மியும் குறைந்த பாடில்லையே! எத்தனை நாள் தான் அதனை சந்திரசிம்மன் சகித்துக் கொண்டிருப்பான். நினைக்க நினைக்க அவன் நெஞ்சம் கனத்தது.

நாளாக ஆக தன் மனப்புழுக்கத்தை பயங்கரமாக வெளியே காட்டத் தொடங்கிவிட்டாள் ஹம்சாதேவி. சந்திரசிம்மனுக்குரிய மரியாதையையும் கொடுக்கத் தவறினாள். மக்களிடையே அவனைப் பற்றி இலேசாகப் பேசவும் தலைப்பட்டாள். இது குறித்துச் சந்திர சிம்மன் ஆழ்ந்த சிந்தனையிலாழ்ந்தான்.

ஒருநாள் ராணி ஹம்சாதேவியும் மோகலனும் அந்தப்புரத்தில் தனித்திருந்த வேளையில், எதிர்பாராத நிலையில் தன்னந்தனியனாக வெடுக்கென உள்ளே நுழைந்து விட்டான் சந்திரசிம்மன்.

அவனைக் கண்டதும் ‘திக்’ கென்றாகிவிட்டது ஹம்சாதேவிக்கு; நம் இருவரையும் தீர்த்துக்கட்டத் தான் இப்படி வந்திருக்கிறானோ என்றெண்ணினாள். ‘குப்’ பென்று உடல் வியர்க்க, ஏதேனும் அவசர செய்தியா? என்று தடுமாறினாள். ஆனால் அவன் அங்கு வந்ததோ அவள் நினைத்ததற்கு எதிர்மறையாக இருந்தது.

“அன்னையே! என் தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை தவற விடுவேன் என்று எண்ணாதீர்கள். அன்பு தம்பி மோகலனுக்குத் தக்க வயது வரும் வரை, உடனிருந்து சேவை செய்யலாம் என்றே இருந்தேன்.

ஆனால் அன்னை பவானிக்கு அது ஒப்புதல் இல்லை போலும்! உங்கள் இருவரையும் வணங்குகிறேன்; விடை தாருங்கள்! சென்று வருகிறேன்” என்றான்.

RangaRakes tamilnavarasam.com

அவள் சொல்லுக்குக் காத்திருக்கவில்லை அவன். வெடுக்கென வந்த சுவடு தெரியாமல் வெளியேறிவிட்டான். பின்பு கண நேரமும் தாங்காமல் சித்தூரை விட்டே வெளியேறி விட்டான்.

இச்செய்தியை அறிந்ததுதான் தாமதம். சந்திரசிம்மன் எப்பொழுது தொலைவான் என்று காத்திருந்தவன் போல், ராவ்ரணமல்லன் தன் மகளான ஹம்சாதேவியின் உதவிக்கு வந்ததாக சொல்லிக் கொண்டாலும் அவனுக்கு மேவார் நாட்டின் மீதிருந்த மோகம் நாளுக்கு நாள் தீவிரமடைந்தே வந்தது.

தந்தையும் மகனுமாக கூடிக் கொண்டு அவ்வாசையைச் சிறிது சிறிதாக அனுபவிக்கத் தொடங்கினர். அது கண்ட மேவார் நாட்டு மக்கள் மனங்குமைந்தனர். ''தியாகச் செம்மல் சந்திரசிம்மனையா சந்தேகிப்பது! தன் சந்தேகத்திற்குப் பலியாக அவனை நாட்டை விட்டே வெளியே அனுப்பி விட்டாளே ராணி. என்ன கொடுமை! அவன் இப்பொழுது இங்கு இருந்திருந்தால் ரண மன்னனின் வாலை ஒட்ட நறுக்கத் தவறியிருக்க மாட்டானே! என்றெல்லாம் எண்ணி மனம் வெதும்பினர்.'

நாளுக்கு நாள் நாட்டின் நிலைமை மோசமடைவதைக் கண்டு ராணியும் இலேசாக உணரத் தொடங்கினாள். அநியாயமாய் அருமந்த வீரனை பறி கொடுத்தேனே! உண்மை நிலையறியாமல் மதிமோசம் போனனே என்று மனம் வருந்தத் தொடங்கினாள்.

அவ்வேளையில், சந்திர சிம்மனுடைய உடன் பிறப்பான ரகுதேவன் சித்தூரில் இருந்தான். ராணி அழைக்காமலேயே, தன் கடமையாக எண்ணி உதவிக்கு வந்தான் அவன். அவனையும் மக்கள் நன்கு அறிவர். அவன் அறிவின் இருப்பிடமாயிருந்தால் மக்களுக்கு சந்திர சிம்மனுக்குப் பிறகு அவனே தெய்வமாக

விளங்கினான். நாட்டின் பெரு மக்களின் உதவி கொண்டு ரண மல்லனின் சூழ்ச்சியனைத்தையும் தடுத்து நிறுத்தினான் ரகுதேவன். தட்டிக் கேட்க ஆளில்லை என்றெண்ணாதீர்கள் என்று ரணமல்லனுக்கு சூளுரை உரைத்தான் அவன். ஆனால் ரணமல்லன் அவனை விட்டு வைத்தால் தானே! இரகசியமாக ஆட்களை ஏவி ரகுதேவனின் உயிரைப் பறித்தான். அவன் திடீரென்று கொலையுண்ட செய்தியைக் கேட்ட பிறகுதான் ராணி ஹம்சா தேவியின் கண்கள் திறந்தன.

நம்மைப் பெற்ற தந்தையும் தம்பியுமே இப்படி நமக்குச் சத்துருவாக ஆவார்களா! நான் நம்பி மோசம் போனேனே! என்று ஹம்சாதேவி கலங்கினாள்! கரைந்தாள்; கண்ணீர் வடித்தாள். உடனே சந்திர சிம்மனின் இருப்பிடத்தை விசாரித்தறிந்தாள்.

"நானும் உன் தம்பியும் உனக்கே அடைக்கலம். பரம்பரை அரசு பங்கமுறுவதா. உன் தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மனத்திற்கொண்டு நாட்டைக் காப்பாற்றவும்" என்று அவசரத் தூதூ அனுப்பினாள். பதிலுக்கு அச்சுத்த வீரனும் "அஞ்ச வேண்டாம்" என்று ஆறுதல் மொழியளித்தான்.

உடனே சந்திரசிம்மனின் ஏவலுக்கேற்ப அவனது, நண்பர்கள் சித்தூருக்குச் சென்று கோட்டை காவலராக வேலைக்கு அமர்ந்தனர். மாதம் ஒருமுறை மோகலன் தலை நகரைவிட்டு வெளியே சென்று நாட்டு மக்களின் நேரில் விசாரித்து வருவது வழக்கம்.

அவ்வண்ணம் அன்று அவன் கிராமத்தாருடன் கலந்து பேசிய பொழுது, இன்னும் சந்திர சிம்மனைக் காணோமே, இந்நேரம் வந்திருக்க வேண்டுமே என்றெல்லாம் எண்ணி ஏங்கியதுண்டு.

RangaRakes tamilnavarasam.com

மனவாட்டத்துடன் கோட்டை வாயிலை மோகலன் குறுகி உள்ளே புகுந்தான். அப்பொழுதும் ஏக்கத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தான். சந்திரசிம்மனைக் காணோமே! ஆனால் அவன் பின்னோடு குதிரை வீரர் அநேகர் கோட்டை வாயினுள் புகுந்தனர்.

"யார் நீங்கள்? வேற்று மனிதராகத் தெரிகிறதே!" என்று தடுத்தனர் காவலர். வெகு கவனமாகக் காவல் புரிவதாக மற்றவர் உணர வேண்டுமென்றே அவ்வண்ணம் நடந்து கொண்டனர்.

"நாங்கள் சுற்றுப்புறத்துக் கிராமத்து மக்கள், அதோ செல்லும் மன்னவனுக்கு மெய்க்காவலாக தொடர்ந்து வந்துள்ளோம். மன்னர் அரண்மனையையடைந்ததும் நாங்கள் திரும்பி விடுவோம்" என்று மாறு வேடத்திலிருந்த சந்திர சிம்மன் சொல்லி, காவலர் உத்தரவு பெற அத்தனைக் குதிரை வீரர்களும் எவ்விதத் தடங்கலின்றி உள்ளே புகுந்தனர்.

எதிர்பாராத நிலையில் அக்குதிரை வீரர்களைக் கண்டதும், மார்வார் வீரர்களுக்குத் திகைப்பூண்டு தீயை மிதித்தாற் போலாயிற்று. எகிறிக் குதித்து அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றனர்.

ஆனால் முடிந்தால் தானே! வெடுக் வெடுக்கென்று தலைகள் வெட்டுண்டு அவர்கள் கீழே சாய்ந்தனர். உடனே திட்டமிட்டதுபோல் சந்திரசிம்மனது வீரர்கள் அரண்மனைக் காவலை ஏற்றுக் கொண்டனர். பிறகு ரணமல்லனையே குறியாக வைத்தக் கொண்டு சந்திரசிம்மன் உள்ளே புகுந்தான்.

அப்பொழுது ரணமல்லன் தன் சயன கிரகத்தில் அளவுக்கு மேல் அபினியைப் பருகிவிட்டுப் பெரும் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தான். அதுவும் சந்திரசிம்மனின் முன்னேற்பாடுதான்.

RangaRakes

ரணமல்லனின் காதற்கிழத்தியொருத்தி அன்று என்றுமில்லாமல் வெகு நேரம் சல்லாபித்து, சிறிது சிறிதாக அபினை நிறையக் கொடுத்ததோடல்லாமல், சந்திரசிம்மன் உள்ளே புகுந்துவிட்டான் என்ற செய்தியறிந்ததும், மயக்கத்திலாழ்ந்திருந்த அவனைப் பஞ்சணையுடன் நன்றாய் இணைத்து விட்டு வெளியேறினாள். சந்திரசிம்மனுக்கும் செய்தியைத் தெரிவித்து விட்டாள். சந்திரசிம்மனின் வீரர்கள் திபுதிபு வென்று ரணமல்லனின் சயன அறையில் புகுந்தனர். சற்று மயக்கம் தெளிந்து வரும் வேளை அது. ஏதோ இரைச்சல் கேட்டு எழ முயன்றான். பஞ்சணையும் அவனுடன் எழுந்தது. அந்நிலையில் அவன் முதுகுக்கு நற்கேடயமாயிற்று அப்பஞ்சணை.

உடனே அங்குமிங்கும் ஓடி தன் வாளைத் தேடினான். அது அங்கு இருந்தால்தானே! பிறகுஅங்குக் கிடந்த பித்தளைப் பூஞ்சாடியைக் கொண்டு அவர்களைத் தாக்க முயன்றான். தன் கைக்குக் கிடைத்த வீரர் சிலரை தன் முழங்காலின் முட்டியினால் கீழே தள்ளி ஏறிக் குதித்து மாய்த்தான்.

அங்குக் கையிலகப்பட்டதையெல்லாம் துணையாகக் கொண்டு போராடினான். பகைவருக்குப் புறங்காட்டாத வீரனல்லவோ! அந்நிலையிலும் அவன் வீரத்தைக் கண்டு வீரர்கள் புகழ்ந்தனர். இருந்தாலும் எத்தனை நேரந்தான் நீடிப்பது!

உடனே சந்திரசிம்மனது உத்தரவு பெற்று வந்து, வீரர்கள் அனைவரும் ஒருங்கே அவன் மீது பாய்ந்து ரணமல்லனது தலையைக் கொய்தனர். தந்தையின் தலை அவ்வண்ணம் வெட்டுண்ட வேளையில் மகன் ஜோதன் எங்கேயோ புறமாயிருந்த சிறு மாளிகையொன்றில் உயிருக்குப் பயந்து மறைந்து கிடந்தான்.

tamilnavarasam.com

தந்தையின் தலை சாய்ந்தது என்று அறிந்ததும், உடல் நடுக்கமுற்று யாது செய்வதன்றறியாது தவித்தான் ஜோதன்.

அப்பொழுதுதான் காதற்கிழத்தியொருத்தியின் யோசனைக்கிணங்க அவளுடன் தானும் பெண் வேடம் பூண்டு யாரும் அறியாவண்ணம் அரண்மனையைவிட்டு வெகு தந்திரமாக வெளியேறி விட்டான். செய்தியறிந்ததும், பாம்புக்குட்டியை பதுங்கியோட விட்டு விட்டோமே என்று வருந்தினான். இருந்தும் மனந் தளர்ந்தானில்லை. உடனே படையைத் திரட்டிக் கொண்டு மார்வார் நாட்டின் மீது பாய்ந்தான்.

கோட்டைக் கொத்தளங்களைத் தூளாக்கி முற்றுகையிட்டான். ஜோதனால் அவனை எதிர்க்க முடியவில்லை. தலை தப்பினால் போதும் என்ற ஓட்டம் எடுத்தான்.

பிறகு மார்வார் நாட்டுக்கு ஒருவித ஏற்பாடு செய்துவிட்டுச் சித்தூர் திரும்பினான். அவ்வெற்றிவீரனுக்கு கோலாகலமான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது.

முதல் வேலையாக தன் தம்பி மோகலனை அரியாசனத்தில் அமர்த்தி வணங்கினான். அவனைப் பின்பற்றி நாட்டுப் பெரு மக்களும் அரசனுக்கு வணக்கம் செலுத்திக் காணிக்கையளித்தனர்.

ஹம்சாதேவி, அரசையேற்று நடத்தும்படி சந்திரசிம்மனை வேண்டினாள். ஆனால் அதற்கு அவன் இசைந்தானில்லை. அப்படியில்லை யென்றாலும் சித்தூரிலாவது தங்கியிருக்கும்படி வேண்டினான். அதற்கிசைந்து, சந்திரசிம்மன் அங்கேயே தங்கினான்.

RangaRakes

உயிருக்குப் பயந்து ஓடிய ஜோதனுக்கு வேறு வழியேயில்லை. மனந்தேறி சித்தூருக்கு வந்தான். சந்திரசிம்மனது அடிகளில் வீழ்ந்த வணங்கினான். "மார்வார் நாட்டை ஆள்வதற்கு தங்கள் அனுமதி வேண்டும்" என்று வேண்டினான்.

ஹம்சாதேவியின் சம்மதத்தையும் பெற்று மோகலனைவிட்டே அனுமதியளிக்கச் செய்தான். ஜோதன் அவர்களை மனமாற வாழ்த்திவிட்டு மார்வார் நாடு சென்ற அரியணை ஏறினான்.

இப்பொழுது உதயபுரியாயிருக்கும் நாடே அப்பொழுதிருந்த மேவார் நாடாகும். அச்சந்திர சிம்மனது குலத்தோர் இன்றும் உள் அங்கே அவர்களைச் சந்திரவந்தர் என்பர். இன்றும் சந்திரவந்தர் என்றால் அங்குப் பெரும் மதிப்பு!

tamilnavarasam.com

நாடு காத்த ஹாலந்து வீரச்சிறுவன்

நம் நாட்டுக்கு நெடுந்தொலைவில், மேலைப்பகுதியில், ஹாலந்து என்ற நாடு ஒன்று உண்டு. அங்கு நிலப்பகுதி கடல் மட்டத்திற்கும் சற்றுக் குறைவான ஆழத்திலேயே உள்ளது. அங்குக் கடலில் எப்பொழுதும் அலை அடித்துக் கொண்டிருக்கும் அல்லவா? அவ்வலைகளை எவ்வாறு தடுப்பது? அவை நாட்டின் கீழான நிலை காரணமாக, நாட்டினுள் புகுந்து இன்னலை விளைவிக்குமன்றோ? அதற்காக அந்நாட்டினர் சில வழிகளைக் கையாண்டனர். பெரிய சுவர்கள் - டைக்ஸ் என்னும் பெயர் கொண்ட அணைக்கட்டுகள் - எழுப்பி, அவைகள் அச்சுவர்களிலேயே மோதுமாறும், நீர் நாட்டினுள் புகாதவாறு தடுத்து நிறுத்துமாறும் நாட்டைப் பாதுகாத்து வந்தனர் அந்நாட்டு மக்கள்.

அந்நாட்டு மக்கள் இந்தச் சுவர்களில் ஒரு சிறு துளை கூட இல்லாமல் அவ்வப்பொழுது கண்காணித்தும், அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் சேதங்களைப் பழுதுபார்த்தும் வந்தனர். இதன் காரணமாக, அந்நாடு வெள்ளத்தினின்று காப்பாற்றப்பட்டு வருவதாயிற்று. அந்நாட்டிலுள்ள குழந்தைகளுக்குக்கூட, அச்சுவர்களில் பழுது ஏற்படுவதை உடன் தெரிவித்தால்தான், நாடு நாடாக இருக்கம் என்றும், இன்றேல் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் உயிரிழப்பார் என்றும் அடிக்கடி பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் எச்சரித்து விழிப்பாக இருக்குமாறு அறிவுறுத்தி வந்தனர்.

இந்நாட்டில் ஹார்லம் நகரத்தில் முன்னொருநாளில் பீட்டர் எனும் பெயர் உள்ள சிறுவன் ஒருவன் இருந்தான். ஒரு நாள் பீட்டர் அடுத்த ஊரிலுள்ள தன் பாட்டியைப் பார்த்துவர ஆவல்கொண்டு அவ்வூருக்குக் கிளம்பினான். விடியற்காலையில் புறப்பட்டு அவ்வூருக்கச் சென்றுவிட்டு, மாலை விளக்கு ஏற்றுவதற்குள் - இருள்

RangaRakes

மூடுவதற்கு முன் - தன்தாய் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துவிடவேண்டுமென்று திட்டமிட்டுச் சென்றான். ஆனால், அச்சிறுவனின் பாட்டி வீட்டில் செய்து கொடுத்த பலவித பணியாரங்களைச் சுவைத்து மற்றச் சிறுவர்களுடன் சாப்பிடுவதில் கொஞ்சம் பொழுதாகிவிட்டது. இருப்பினும் ஓடிச் சென்று தன் தாய்வீட்டை அடைந்துவிடலாமென்று, மாலை புறப்பட்டான். அப்பொழுது சூரியன் ஆகாயத்தில் மறையும் தருணம். சிறுவனும் மிக வேகமாகவே ஓடி வந்தான். இருப்பினும் இருளும் அவனைத் தொடர்ந்து வருவது போலவே தோன்றிற்று. சிறுவன் அந்த அணைச்சுவர்மீது ஓடு ஓடு என்று ஓடினான். இருள் மூடிவிட்டதால், அங்கு வயலில் உள்ளவர் யாவரும், ஒருவர்கூட பாக்கியில்லாமல் - தத்தம் வீடு திரும்பிவிட்டனர். தானும் தன் தாய்வீடு அடையும்போது, இராச்சாப்பாடு வேளையும் கடந்துவிடும் என்றே அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

திடிரென்று அவனுக்கு ஏதோ ஒரு ஒலி கேட்டது - அது தான் நீர் ஒரு துளையின் வழியாகத் துளித்துளியாகச் சொட்டும் ஒலி - அவன் காதுகளில் விழுந்தது. பீட்டர் ஓடின வேகத்தை நிறுத்தி மிகவும் மெதுவாக நடந்து சென்று, அவ்வொலி எங்கிருந்து வருகிறதெனக் குனிந்து உன்னிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். ஏதாவது ஒரு துளை அவ்வணைச் சுவரில் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும், அத்துளையின் வழியாகவேதான் நீர் கசிந்து ஒழுக வேண்டும் என்றும் அச்சிறுவனுக்கு உறுதியாக மனத்தில் பட்டது. அத்துளை அருகிலேயே இருக்கவேண்டும் என்று, அது வெளியிடும் ஒலியின் தரத்தைக் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். மேலும் சற்றுக் கவனமாக அவ்வணைச் சுவரைப் பார்க்கும் பொழுது, தான் எதிர்பார்த்த துளை கண்களுக்கு உடன் புலப்பட்டது. ஆனாலும் அத்துளை மிகவும் சிறியதுதான். இருப்பினும் நேரம் ஆகஆக, அத்துளை பெரியதாகிக் கொண்டே வருவதைக் கவனமுற்றான். பீட்டர் அங்கம் இங்கும்

tamilnavarasam.com

தேடினான். ஏதாவது துணியோ, கல்லோ, மெல்லிய பொருளோ கிடைக்குமா என்று. அவற்றைக் கொண்டு துளையை அடைத்துவிட முடியும் என்று எண்ணி அவற்றைச் சற்றுத் தேடினான். ஆனால் அவனுக்கு அப்பொழுது எதுவும் கிடைக்கவில்லை. துளையைப் பார்த்தான். கீழே நீர் சொட்டுவதைப் பார்த்தான். சற்றுமுற்றும் அடைப்பதற்கு ஏதாகிலும் கிடைக்குமா என்று அவன் கண்கள் துழாவின. நேரத்தை வீண் போக்குவதில் பயனில்லை என்று எண்ணிச் சிறுவன் பீட்டர் சட்டென ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். துளையோ சிறிது. அது தனது சிறிய ஆள்காட்டி விரல் அகலம் கூட இருக்காது. உடன் தன் விரலை அத்துளையில் நுழைத்தான். சற்று அழுத்தியே உள்ளிட்டான். ஆகப! அவன் விரல் அளவே அத்துளை இருந்ததால் அதனினின்று நீர் கசிந்து வடிவது நின்றுவிட்டது.

உடன் அப்படியே தன் விரலை அத்துளையிலேயே வைத்துக்கொண்டு, "சனங்களே! ஓடி வாருங்கள்! ஆபத்து! ஆபத்து!" என்று அச்சிறுவன் உரக்கக் கத்தினான். ஆனாலும், அக்குரலை எவர் ஒருவராகிலும் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஒருவராவது அவ்விடத்துக்கு வரவில்லை. யாவரும் தத்தம் இல்லத்திற்கு நடந்து சென்றுவிட்டிருந்தனர். "இனியும் யாராகிலும் இப்பக்கம் வரக்கூடும்; மீண்டும் கூக்குரல் எழுப்பலாம்," என்று உரக்கக் கூவினான். மீண்டும், மீண்டும் "ஓடிவாருங்கள், ஓடிவாருங்கள், ஆபத்து, ஆபத்து" என்று பெருத்த ஒலி எழுப்பினான்.

இருளோ கவ்விக்கொண்டு வந்துவிட்டது. அவ்விடத்தில் அச்சிறுவனைத் தவிர வேறு எவரையும் காணவில்லை. வானத்தில் விண்மீன்கள் பளிச்சிட்டன. அடுத்த பக்கத்தில் சுவரில் மோதும் அலை ஒலிகள் மட்டும் இடைவிடாது கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அச்சிறுவன் பீட்டர் தனிமையாக எவ்வளவு நேரம் நின்றுகொண்டிருப்பான்? அப்படியும்தான் அணையிலுள்ள

RangaRakes

அத்துளையில் வைத்த விரலை வெளியே எடுக்கவேயில்லை. ஒருவரும் வராவிட்டால், அவ்விரல் வலியை எவ்வாறு தாங்குவது என்றுகூட எண்ணமிட்டான். மனத்தில் வேதனை மிகுந்தது. இருப்பினும், விரலை எடுத்தவிட்டால், நீர்பெருகி, வெள்ளமாக ஆகி, அவ்வெள்ளம் நாட்டை அழித்துவிடுமே என்று பயம் ஒருபுறம் அவனைப் பிடித்து உலுக்கிற்று. அந்த நடுநிசியில் அச்சிறுவன் அலைகள் மோதும் வேகத்தை நன்கு கேட்டான். அச்சிறுவன் மனத்திலேயே பெரும் அலைகள் மோதுவன போல் உணர்ச்சி அவனுக்குத் தோன்றியது.

"இவ்வளவு நேரம் நான் வீட்டிற்குத் திரும்பாததால், ஒருகால் என் தாயார் இங்கு என்னைத் தேடிவந்தாலும் வரக்கூடும்," என்று எண்ணமிட்டான் சிறுவன் பீட்டர்.

ஆனால் வீட்டில், பீட்டரின் தாயார் வீட்டிற்கும் வெளிவாயிலுக்கும் வந்து சென்று, "பீட்டர் வந்துவிட்டானா?" என்று பார்த்த வண்ணமாகவே இருந்தாள். இறுதியில், "ஒருகால் நம்மகன் பாட்டி வீட்டிலேயே நல்ல உணவு கிடைக்கிறதென்று தங்கிவிட்டான் போன்றிருக்கிறது. அவனும் அடிக்கடி அங்க எங்கே செல்லமுடிகிறது? சரி. நாளைக்கு வருவான் போலும்! நாளைக்கே வரட்டும். இன்று இருட்டிவிட்டது," என்று எண்ணமிட்டு, தன் வீட்டுக் கதவைத் தாளிட்டுப் படுக்கச் சென்றுவிட்டாள். பீட்டரின் பாட்டியும், தன் பேரன் சுகமாகவே வீடு சேர்ந்துவிட்டிருப்பான் என்று எண்ணி சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்துறங்கிவிட்டாள்.

பீட்டருக்குத் தான் ஒரு நல்ல காரியம் செய்தோம் என்று எண்ணியிருந்தும்கூட தன் விரலை அத்துளையிலேயே வைத்துக் கொண்டிருந்ததால், வலியும் நேரம் ஆக ஆக, மிகுதியாகிக் கொண்டே வந்தது. வலி பொறுக்கமுடியாமல் முணகிக்கொண்டே

tamilnavarasam.com

இருந்தானே தவிர, அப்படியும் அவன் தன்கைவிரலை அத்துளையிலிருந்து வெளியே எடுத்துவிடவில்லை. நேரமும் சென்றுகொண்டேயிருந்தது. ஒவ்வொரு நிமிடமும் யாராவது வருவார் வருவார் என்று எதிர்பார்த்திருந்தும், ஒருவரும் வந்திலர். அச்சிறுவன் தன் விரலை மட்டும் அத்துளையிலிந்து எடுத்துவிட்டிருந்தானேயாகில், அந்த ஹாலந்து நாடு முழுவதும் அன்று வெள்ளத்தால் அன்றோ மூழ்கியிருக்கும்! "இவ்வளவு வலியெடுக்கிறதெ! இருக்கட்டும்! இன்னும் சற்று இப்படியேயிருப்போம்! என்ன வந்தாலும் சரி, என் விரலை இத்துளையினின்று எடுக்கப் போவதில்லை," என்று பிடிவாதமாய்த் தனக்குள்ளே உறுதியாகக் கூறிக்கொண்டான். இவ்வாறு தனக்குள்ளே மன உறுதிகொண்டு, அந்த இரவு முழுவதும் தன் விரலை அத்துளையிலிருந்து எடுக்காது, அவ்விடத்திலேயே நின்றுகொண்டு வலிமிகுதியால் வேதனைபட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்தநாள் விடியற்காலையில் அப்பக்கமாக ஒரு மனிதன் அவ்வணை வழியாகச் செல்ல நேர்ந்தது. அப்பொழுது அவன், "ஏதோ முணகும் ஒலி கேட்கிறதே! எங்கிருந்து இவ்வொலி வருகிறது! இவ்வளவு நாள் கேட்காத ஒலி இன்று மட்டும் எங்கிருந்து வருகிறது? அவ்வொலியில் ஏன் இவ்வளவு நடுக்கம்..." என்று தன் காது கொடுத்துக் கேட்டு, அவ்வொலி வந்த இடத்தை அணுகினான். என்ன ஆச்சரியம்! சிறுவன் பீட்டர், தன் விரலை அவ்வணையில் ஏற்பட்ட துளையில் வைத்துள்ளபடியே, சிறுது மூர்ச்சித்தவாறு சுவரிலேயே சாய்ந்திருந்தான். உடன் அம்மனிதன், "உதவி... உதவிக்கு வாருங்கள்... ஓடி வாருங்கள்" என்று அவ்வூர் மக்களுக்கு அறைகூவினான். உடன் அச்சிறுவனைத் தன் தோளின்மீது தாங்கிக் கொண்டான்.

சிறுவன் பீட்டரின் விரல் நீரின் வேகத்தாலும், அழுத்தம் சக்தியாலும் தடித்து வீங்கி விட்டிருந்தது. அவ்வீக்கமே, ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரையும் அணைத்துவாரத்தின் வழியாகச் சிந்தவிடவில்லை. அம்மனிதன் எழுப்பிய கூவல் காரணமாக, உடன் பக்கத்திலிருந்த மனிதர்கள் பலரும், அப்பொழுது வந்தவர்கள் – யாவரும் ஓடி வந்து முதலில் அச்சிறுவன் கைவிரலை மெதுவாக எடுத்து, அணையில் ஏற்பட்ட அத்துளையை விரைவாக அடைத்துவிட்டனர்.

அவர்கள் அவ்வணைத் துளையைச் சரிபடுத்தினர். அதன் ஒழுக்கை நிறுத்தினர். உடன், சிறுவன் வீரன் பீட்டரை அவனுடைய தாயாரிடம் தூக்கிச் சென்றனர். தன் அருமைச் சிறுமகன் எவ்வாறு இரவு முழுவதும் தன்னந்தனியாகவே நின்று, அவ்வணையின் துளையைத் தன் சிறுவிரலால் அடைத்து நீர்வழியா வண்ணம் பாதுகாத்தான் என்ற நிகழ்ச்சியும் அதனால் அந்நாட்டில் உள்ளவர் யாவருடைய உயிர்களும் எவ்வாறு காப்பாற்றப்பட்டன என்பதும் மிகவும் மகிழ்ச்சி பொங்கும் இதயத்துடன் வந்தவர்களிடமிருந்து அறிந்து பெருமிதம் கொண்டாள். அவ்வீரச் சிறுவனின் தாய். "ஆ! என் மகனே! என்ன பேறு பெற்றேன் இன்று!" என்று கூறி, அச்சிறுவனை எடுத்து, அவனுக்குப் பல முத்தங்கள் ஈந்து, அவனை உச்சிமோந்தாள். அப்பொழுது, அவனைப் பெற்றெடுத்த இன்பத்தைவிட பன்மடங்கு இன்பத்தை அவள் அடைந்தாள்.

அந்நாட்டு மக்கள் யாவரும் சிறுவன் வீரன் பீட்டரின் வீரதீரச் செயலை மகிழ்ச்சியுடன் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் கூறிப் புகழ்ந்த வண்ணமிருந்தனர். அவ்வீரச் சிறுவனின் செயலைக் கதைகளாகக் கூறி, தலைமுறை தலைமுறையாக சிறுவர்களுக்கு வீரம் புகட்டி வருகின்றனர் ஹாலந்து மக்கள். அச்சிறுவன் இன்றும், "ஹார்லம் நகரத்து வீரச்சிறுவன்" என்ற பெயராலேயே வழங்கப்பட்டுவருகிறான். அச்சிறுவன் செய்த உதவி சிறிதேயாயினும், அது எத்துணை உயிர்களைக் காப்பாற்றிற்று. ஆக அது காலத்தினால் செய்த உதவி; இந்த உலகத்தைவிடப் பெரியதாம்.

RangaRakes

tamilnavarasam.com

"காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.'

– (திருக்குறள் 102)

என்ற ஆன்றோரின் வாக்கு மேற்கூறிய வீரச்சிறுவன் பீட்டரின் வாழ்க்கையில் எத்துணை உண்மையான எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துவிட்டது.'

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் "ஹார்லம் வீரச் சிறுவன்" போன்நு புகழுடன் தன் தாய்நாட்டுக்குத் தொண்டு செய்து, நன் மக்களாய் வாழ வேண்டும்! வாழ்க வீரம்! வளர்க தாய்நாட்டுப்பற்று!

RangaRakes
tamilnavarasam.com